ΕΤΟΣ Ε — ΑΡΙΘΜΟΣ 328 Τιμᾶται λεπτῶν 10 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1888

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, τραπεζογραμμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὀνέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Π. Ι. Φέρμπου*, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey:* ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις *Χαρ. Καλαϊσάκη*, (συνέχ.)
Ἰουλίου Κλαρτῆ: ΤΟ ΣΙΓΑΡΟΝ, ἱσπανικὸν διήγημα. (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ βούβλια 6.

ΟΥΙΛΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

Ἡ Διεύθυνσις τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*, ἐκ πολλῆς τῆς χαρᾶς ἀγγέλλει εἰς τοὺς πολυπληθεῖς τῆς ἀναγνώστας, ὅτι ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1ης προσεχοῦς Ἰανουαρίου τῆς δημοσιεύσεως μυθιστορήματος ἐξαιρετικῶς ἐπωρισμένου νὰ παραγάγῃ μεγίστην καὶ ζωηροτάτην ἐντύπωσιν παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ κοινῷ, τῆς

ΝΕΚΡΑΣ ΖΩΣΗΣ

τοῦ γνωστοῦ αὐτοῖς συγγραφέως τῆς ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΥ, **Οὐίλκη Κόλλινς**.

Μετὰ τὴν καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐνεποίησεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* ἡ **Λευκοφόρος**, περιττὸν εἶνε νὰ εἴπωμέν τι περὶ τοῦ συγγραφέως. Σημειούμεθα μόνον, ὅτι τὸ ἀριστοῦτο ἔργον πρὸ ὀλίγων μόλις ἐτῶν ἐκδοθὲν ἀνάγεται εἰς ἰδιαίτερον ὅλως κύκλον μυθιστορημάτων καταδεικνῦον ἅπαξ ἔτι τὰς σπανίας ἀρετὰς τοῦ συγγραφέως, ὅστις μετὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ, οὐ μόνον καταπληκτικὰ ποσὰ ἐκέρδισεν ἐξ αὐτοῦ, ἕνεκεν τῆς μοναδικῆς διαδόσεώς του, πανταχοῦ ὅπου ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα ὁμιλεῖται, ἀλλὰ καὶ κατετάχθη εἰς τοὺς πρώτους τῆς πατρίδος αὐτοῦ μυθιστοριογράφους. Ἵνα δώσωμεν ἀμυδρὰν ἰδέαν τῆς καταπληκτικῆς διαδόσεως τῆς **Νεκρᾶς Ζώσης** ἀρκεῖ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἐξεδίδετο ταυτοχρόνως ἐν δυσὶ περιοδικοῖς ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν *δέκα* ἐφημερίσι τῆς Ἀμερικῆς, Αὐστραλίας καὶ Καναδᾶ, ὅτι μετεφράσθη εἰς πάσας σχεδὸν τὰς Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ὅτι Ἰνδικὴ ἐφημερὶς τῆς Καλκούτης τὴν ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Ἰνδῶν ἐν ἐπιφυλλίδι, καὶ ὅτι δεινὸς συνήφθη μεταξὺ τῶν Ἄγγλων ἰατρῶν ἀγών, ὡς πρὸς τὸ περιεργώτατον φυσιολογικὸν φαινόμενον, ἐφ' οὗ ἐρείδεται ἡ ὅλη διήγησις καὶ δι' ὧν ἐδόθη ὁ *ἀληθέστατος* τίτλος

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

Ἂν τέλος ἡ **Λευκοφόρος** ἔτερψε καὶ συνεκίνησεν, ἡ **Νεκρὰ Ζῶσα** θὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ὑψηλὸν δίδαγμα ὑπερανθρώπου ἀφοσιώσεως, ἀνεφίκτου γενναιότητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων. Παρὰ τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν θὰ διεγερθῇ εἰς τὸν ὕπατον βαθμὸν ἡ φρίκη, ὁ οἶκτος, ὁ ἔλεος, ὡς ἐν τοῖς Σαικσπηρείοις δράμασι. Παρὰ τὰ ἰσχυρὰ ὅμως ταῦτα αἰσθήματα, θὰ λάβωσι καὶ ὡραῖα διδάγματα ὑψίστης, ἀρίστης καὶ θείας τοῦ καθήκοντος ἐπιτελέσεως. Τοῦτο δ' ἰδίως ἡ Διεύθυνσις τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* ἀείποτε ἐπεδίωξε.

Τὸ ὡραῖον τοῦτο ἔργον ἐφιλοτέχνησεν ἐν καλλίστῃ ἑκ τοῦ Ἀγγλικοῦ πρωτοτύπου μεταφράσει εἰδικῶς διὰ τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, ὁ γνωστὸς ἐν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ κ. Ν. Ι. Σπανδωνῆς.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ὁ ἀδελφός της ἀπέβλεψε πρὸς αὐτήν, ἔπειτα δὲ μετὰ στόμφου εἶπε:

— Κυρία ἀδελφή μου, δύο λέξεις μόνον. Μᾶς εἶπες ὅτι ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν, πάει καλά... Καὶ ἐγὼ μάλιστά σε εἶδα ἀπὸ μακράν... Ἀλλὰ δὲν μας εἶπες ὅτι δὲν ἦσο καὶ μόνη σου!...

Ἡ Ἀντωνία ἠρυθρίασε καὶ ἤγειρεν ἀποτόμως τὴν κεφαλήν...

— Ἔλα δά, Ῥοβέρτε, αὐτὰ δὲν εἶνε ἀστειότητται, ἀνεφώνησεν ἡ θεία Ἰσαβέλλα. Θέλεις καὶ καλὰ νὰ μας κάμῃς νὰ *πιστέβσωμεν* ὅτι ἡ ἀδελφή σου γυρίζει 's τοὺς δρόμους μὲ *ἀντικείμενα* τὰ ὁποῖα σὺ δὲν τα γνωρίζεις;

— Καὶ ὅμως λέγει ἀλήθειαν, ὑπέλαβεν ἡ Ἀντωνία. Τῷ ὄντι σήμερον συμπεριεπάτησα ὑπὲρ τὴν ἡμίσειαν ὥραν μετά τινος ἀγνώστου.

— Κανένας ζητιάνος θὰ ἦτο καί σε παρηκολούθησεν ἕως εἰς τὸν πύργον.

— Ἄπαγε! Τοὐναντίον μάλιστα.

— Καλέ, τί με λέγεις;... Κανένας λοιπὸν ἑκατομμυριοῦχος; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος μειδιῶν.

— Ἂν πιστεύσω εἰς τὰ θρυλούμενα περὶ αὐτοῦ, δὲν εἶνε παράξενον νὰ γίνῃ ἡμέραν τινά...

— Ἐνόησα. Τώρα δὲν θὰ ἴδῆτε ὅτι ἦτο λῃστής, ὁ ὁποῖος θὰ ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Ἀντωνίαν...

— Τίποτε, τίποτε... ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου Καρβαγὰν αὐτὸς αὐτότατος.

Οἱ πάντες ἐσιώπησαν.

Οὐδέποτε ἀπὸ εἰκοσαετίας ἠκούσθη προφερόμενον ἐν τῷ πύργῳ τὸ ὄνομα Καρβαγὰν χωρὶς νὰ γίνῃ πρόδρομος νέας τινὸς συμφορᾶς.

Ὁ μαρκήσιος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν σύννους καὶ κατηφὴς καὶ ταπεινῇ τῇ φωνῇ εἶπε:

— Εἶχον λησμονήσῃ ὅτι ὁ Καρβαγὰν εἶχεν υἱόν...

Καὶ ἀπέβλεψε τεταραγμένος πρὸς τὴν Ἀντωνίαν καὶ τὸν Ῥοβέρτον, ὡς εἰ ἐφοβεῖτο μήπως τὸ μίσος τοῦ πατρὸς κληροδοτούμενον εἰς τὸν υἱὸν ἐνσκήψῃ καὶ ἐπὶ τῶν τέκνων του.

— Ἀλλὰ πῶς συνέβη αὐτὴ ἡ συνάντησις; Ὁ νέος αὐτός σου ὡμίλησε;

— Μάλιστα· μ' ἐρώτησε νὰ του δείξω τὸν δρόμον καί με ἠρώτησε μὲ πολὺ σέβας.

— Τὸν συγχαίρω, ἐψιθύρισεν ὁ Ῥοβέρτος, οὗ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξήστραψαν. Τὸν συγχαίρω, διότι ἂν δὲν ἐφέρετο ὅπως ἐφέρθη...

— Ἐγὼ δὲν εἴξευρα τίς εἶνε καὶ οὐδὲ κἂν ἐσυλλογιζόμην νὰ τον ἐρωτήσω... Ἕνας διαβάτης με ἠρώτησε νὰ του δείξω τὸν δρόμον, καὶ ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ διευθυνόμην πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος, τὸν εἶπα νὰ με ἀκολουθήσῃ... Συνεβαδίσαμεν καὶ οἱ δύο μὲ τὸ στόμα κλειστόν, καὶ μόνον τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐμέλλομεν νὰ χωρισθῶμεν, μ' ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας του, καὶ τότε με εἶπε τὸ ὄνομά του.

— Καὶ τί ἄνθρωπος εἶνε; ἠρώτησεν ἡ θεία Ἰσαβέλλα. Εἶνε ἄνθρωπος καθὼς πρέπει ἢ εἶνε κανένας... Δέν με *πηλοφορεῖς*, ἔχει τὰ μοῦτρα τοῦ *πατήρ* του;

— Φαίνεται νέος καλῆς ἀνατροφῆς καὶ τὸ πρόσωπόν του δὲν εἶνε δυσάρεστον. Ἀλλά, θείτσα μου, προσέθηκε μετ' εἰρωνείας ἡ Ἀντωνία, ἐὰν εἶσθε περίεργος νὰ μάθετε λεπτομερείας περὶ τοῦ κληρονόμου τῆς οἰκογενείας Καρβαγάν, ὁ κύριος Μαλεζῶ δύναται νὰ σας πληροφορήσῃ πληρέστατα...

— Ἐγώ, δεσποινίς; ἐτραύλισεν ὁ συμβολαιογράφος, φέρων τὰς ἰσχνὰς χεῖράς του ἐπὶ τοῦ στήθους μετὰ χειρονομίας δηλούσης διαμαρτυρίαν...

— Ὁ δήμαρχος δὲν εἶνε πελάτης σας ὅπως καὶ ἐγώ; εἶπε χαιρεκάκως ὁ κύριος Κλαιρεφόν.

— Ὤ! διαφέρει τὸ πρᾶγμα, κύριε Μαρκήσιε, ἀνεφώνησεν ὁ Μαλεζῶ, οὗ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐσκαρδάμυσσον ὄπισθεν τῶν χρυσοδέτων διόπτρων. Μὲ τὸν κύριον Καρβαγὰν κάμνω ἐργασίας, κύριε μαρκήσιε,

ἀλλὰ μὲ ὑμᾶς, κύριε μαρκήσιε, καὶ τὴν ἀξιέραστον οἰκογένειαν, κύριε μαρκήσιε, ὦ! συνδέομαι διὰ τῶν δεσμῶν τοῦ ἄκρου σεβασμοῦ καὶ τῆς ἄκρας ἀφοσιώσεως...

— Τέλος πάντων, Μαλεζῶ, τρώγεις εἰς τοῦ δημάρχου; διέκοψεν αὐτὸν ὁ Ῥοβέρτος ζωηρῶς, μειδιῶν σκωπτικῶς.

— Σπανίως, κύριε κόμη, σπανιώτατα, σᾶς βεβαιῶ! εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος ἀμηχανῶν. Εἰξεύρετε, κύριε κόμη, τί πρᾶγμα εἶνε αἱ ἐπαρχιακαὶ πόλεις, κύριε κόμη; Ὁ δημόσιος λειτουργός, κύριε κόμη, ὀφείλει νὰ φέρεται μετὰ πλείστης ὅσης περισκέψεως, κύριε κόμη, διότι ἄλλως κινδυνεύει νὰ μὴ δύναται νὰ μετέλθῃ τὴν ἐπιστήμην του, κύριε κόμη, καὶ οἱ καιροὶ εἶνε πονηροί... Ὁ κύριος Καρβαγὰν μὲ τὴν τράπεζάν του κάμνει πολλὰς ἐργασίας, κύριε κόμη... Καὶ εἶνε πηγὴ πλούτου διὰ συμβολαιογραφεῖον ὡς τὸ ἰδικόν μου, κύριε κόμη... Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει καμμία σχέσις οὐδὲ οἰκειότης μεταξύ, κύριε κόμη, ἐμοῦ καὶ ἐκείνου...

— Ἔλα δά, Μαλεζῶο, ἄφησε τώρα κατὰ μέρος τὰς ὑποκρισίας, ἀνεφώνησεν ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἀποτόμως, συμπτύξασα μετὰ καταφρονήσεως τὸ μυστακοφόρον χεῖλός της... Καὶ δέν με λέγεις ποῖός ποτέ σου ἔκαμε παρατήρησιν διὰ τὰς σχέσεις σου μὲ αὐτὸ τὸ *ἀντικείμενον*; Εἴμεθα ἡμεῖς ἄνθρωποι νὰ ἐρεθίζωμεν ὁποιον δήποτε ἄνθρωπον ἐναντίον του; Ἀπηντήσαμέν ποτε εἰς τὴν αἰσχροτάτην διαγωγήν του ἄλλως πως παρὰ μὲ περιφρόνησιν;..

— Δὲν ἀντιλέγω, δεσποινίς, ἀλλὰ καὶ δὲν εἰξεύρω ἂν ἦτο καὶ ὠφέλιμον, δεσποινίς, ἐψιθύρισεν ὁ συμβολαιογράφος, περιβλέπων τεταραγμένος... Ὀλίγη ἀντίστασις ἐκ μέρους σας, θά τον ἔκαμνε νὰ σκεφθῇ ὀλίγον, δεσποινίς. Τὸν ἀφήσατε ἐλεύθερον καί τον εὐκολύνατε διὰ τῆς σιωπῆς σας... Ποτὲ δὲν πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ καταφρονῇ τὸν ἐχθρόν του.

— Καὶ ἠθέλατε λοιπὸν νὰ κάμωμε τὴν τιμὴν εἰς τὸν χυδαῖον αὐτὸν νὰ γίνωμεν ἴσοι καὶ ἴσοι; ἀνεφώνησεν ἐξαπτομένη ἡ θεία Ἰσαβέλλα. Τί νά του κάμωμεν! ἂς δοξάζῃ τὸν Θεὸν καὶ τὰς περιστάσεις εἰς τὰς ὁποίας τώρα εὑρισκόμεθα... Τώρα βλέπεις εἶνε δήμαρχος ὁ Καρβαγάν!... ἄλλοτε δὲν θά τον ἤθελε κανεὶς οὐδὲ διὰ *ἀγρειοφύλακα*... Ὅσον διὰ τὸν υἱόν του...

— Ὦ! δεσποινίς, ἀνεφώνησεν ὁ Μαλεζῶ, ὁ υἱός του δὲν θεωρεῖ καύχημά του ὅτι ἔχει πατέρα τὸν Καρβαγάν, δεσποινίς... Καὶ ἴσα ἴσα διὰ τοῦτο ἔφυγεν ἀπ' ἐδῶ, δεσποινίς, διότι εἶχεν ἄλλας ἰδέας πολὺ διαφορετικὰς τοῦ πατρός του..

— Τὸν συγχαίρω πολύ, ὑπέλαβεν ὁ Ῥοβέρτος.

— Ἐταξείδευσε πολύ, κύριε κόμη, καὶ εἴτε τυχαίως εἴτε ἐξ ἱκανότητος, ὅπως θέλετε, τὸν προσεκάλεσε πλούσιός τις καί τον διώρισεν ἐπίτροπόν του, κύριε κόμη. Τοῦ ἀνέθεσαν τὴν ἐκκαθάρισιν σπουδαιοτάτων ὑποθέσεων ἐν Ἀμερικῇ, καί την ἐξετέλεσεν ἐντιμότατα. Λέγουν, κύριε κόμη, ὅτι εἶνε πεπροικισμένος μὲ εὐγλωττίαν ἔκτακτον, κύριε κόμη. Ἔμαθε τὰ Ἀγγλικὰ καὶ τὰ Ἱσπανικά, καὶ ἔκαμε τὸν δικηγόρον καὶ εἰς τὴν Αὐστραλίαν καὶ εἰς τὸ Περοῦ ἐνώπιον τῶν Ἀγγλικῶν καὶ τῶν Περουβιακῶν δικαστηρίων, κύριε κόμη, μὲ καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν. Εἶδε πολύ, ἔμαθε πολλά, καὶ τρέχων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κύριε κόμη, κατώρθωσε νὰ σχηματίσῃ λαμπρὰν περιουσίαν, ἐναντίον τῆς παροιμίας ἡ ὁποία λέγει ὅτι «ἡ πέτρα ἂν δὲν καθίσῃ δὲν μαλλιάζει», κύριε κόμη. Εἶνε δὲ ὅλως διόλου ἀνεξάρτητος, καὶ ἂν θέλετε τὴν γνώμην μου, κύριε κόμη, δὲν πιστεύω νὰ μείνῃ πολὺ εἰς τὴν πόλιν μας, κύριε κόμη. Καὶ τώρα δὲν εἰμπορεῖ νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὸν πατέρα του ὅπως δὲν εἰμπόρεσε νὰ συμφωνήσῃ καὶ πρὸ ἐτῶν, κύριε κόμη.

— Θά την πάθῃ λοιπὸν ὅπως καί ὅλοι οἱ ἄλλοι... διότι αὐτὸς ὁ διαβολάνθρωπος δὲν ἐχάρισε κανενός... εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

Καὶ μείνας ὀλίγην ὥραν σύννους εἶπε μετὰ κατηφείας:

— Πολὺ παράξενον εἶνε νὰ τιμᾶται ὁ Καρβαγάν, αὐτὸς ὁ καταπιέζων ὅλην ἐδῶ τὴν χώραν, καὶ ἐγώ, ὅστις ἀείποτε ὠφέλησα, νὰ ὀνειδίζωμαι...

— Δέν τον τιμοῦν τὸν Καρβαγάν, κύριε μαρκήσιε, τὸν τρέμουν. Δὲν εἶνε ἓν καὶ τὸ αὐτό. Εἰς τὰ ταμεῖα ὅλων ἔχει μέσα τὸ χέρι του, καὶ ἂν κανεὶς ἤθελε τολμήσῃ, κύριε μαρκήσιε, μάθετε ὅτι «δὲν θά τα βγάλῃ πέρα!»

Ὁ κύριος Κλαιρεφὸν δὲν ἀπεκρίθη. Ἐκάθητο σύννους.

Ἀνεύρισκεν ἐν τῇ μνήμῃ του τὸν ἀπαίσιον Καρβαγάν, ἱστάμενον ὄρθιον πρὸ τῆς θύρας τοῦ καταστήματος τοῦ μπράμπα Κατελούρη, καὶ ἐν τῷ βλέμματι αὐτοῦ ἀνεγίνωσκε τὴν ζηλοτυπίαν καὶ τὸ μῖσος. Πάντα δὲ τὰ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐπακολουθήσαντα δεινὰ ἐνεφανίζοντο ἐνώπιόν του ἀνὰ ἕν.

Μετ' ἀλλεπαλλήλους τοῦ Καρβαγὰν καταδρομὰς εἶχε καταντήσῃ αὐτὸς ὁ παλαιὸς κύριος τῆς χώρας, νὰ ὑποσκελισθῇ ὑπὸ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου νεοπλούτου!

Τὸ ἀπὸ εἰκοσαετίας ἀόκνως ἐπιδιωκόμενον σχέδιον τῆς ἐξοντώσεως τοῦ μαρκησίου ἦτο ἤδη ἐν τῷ τελειοῦσθαι.

Ἐκ τῆς περιουσίας του, ἐκ τῆς δυνάμεώς του οὐδὲν πλέον ὑπελείπετο ἢ ἀνάξιά τινα τοῦ λόγου λείψανα.

Καὶ ὁ ἐργάτης τῆς καταστροφῆς ταύτης ὄρθιος, ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὑπονομευθέντος οἰκοδομήματος, ἐθριάμβευε καὶ σαρκαστικῶς ἐγέλα μετὰ κυνικῆς ἀναιδείας. Πράγματι ὅστις ἤθελε τολμήσῃ νά τῳ ἀντισταθῇ, δὲν θὰ ἠδύνατο «νά τα βγάλῃ πέρα».

Καὶ τοῦτο οὐδεὶς ἐγίνωσκε κάλλιον τοῦ μαρκησίου Ὀνωρίου.

Καὶ μετ' ἀγωνίας ὁ γηραιὸς ἠρώτα ἑαυτὸν τί ὑπελείπετο ἤδη νά τῳ προσβάλῃ ὁ ἀνιλεὴς αὐτοῦ πολέμιος.

Νά τῳ προσβάλῃ τὴν τιμήν;

Κατὰ τοῦτο ὅμως ἐθεώρει ἑαυτὸν ἄτρωτον.

Ἠδύναντο νὰ συντελέσωσι τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ διακρυφιῶν ἐνεργειῶν, ἀλλὰ νὰ κατορθώσωσι νὰ μιανωσι τὸ ὄνομά του, ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν πρᾶγμα ἀδύνατον.

Τί τον ἔμελε λοιπόν;

Μήπως δὲν θὰ ἐφεύρῃ νέαν τινὰ κάμινον, ἥτις εἰσαγομένη εἰς τὰ μηχανουργεῖα θὰ ἐπέφερε οἰκονομίας ἀνυπολογίστους;

Τότε δὲ ἤθελε συγκομίσῃ ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ ὅσα εἶχε σπείρῃ καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον, καὶ πάντως ἤθελον ἐκπλαγῇ πάντες ὅσοι τον ἐνόμιζον παράφρονα.

Καὶ πρώτη ἡ γυναικαδέλφη του θὰ ὁμολογήσῃ τὴν πλάνην της.

Καὶ τοῦ Καρβαγὰν τὰ δόλια δίκτυα δὲν θὰ ἦσαν τοσοῦτον ἰσχυρά, ὥστε νὰ συγκρατήσωσι τὴν λείαν. Θὰ συνετρίβετο, θὰ ἐξεμηδενίζετο, θὰ ἐσαροῦτο ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ.

Καὶ τότε ἐγίνετο καταφανὲς πόσον διαφέρει ὁ ταπεινὰ καὶ χυδαῖα φρονῶν, τοῦ σοφοῦ τοῦ ἐπινοοῦντος μεγάλα καὶ γόνιμα.

Ταῦτα διανοούμενος ὁ μαρκήσιος, καὶ τὴν μέλλουσαν εὐδαιμονίαν τῶν σχεδίων του προβλέπων, ἐγένετο φαιδρός, ἐμειδίασε, ἔτριψε ζωηρῶς τὰς χεῖρας καὶ περιχαρὴς ἀνεφώνησε:

— Θὰ ἴδωμεν! Ἐμπρός, φίλοι μου, θάρρος...

Ἀλλὰ ἰδὼν τοὺς παρακαθημένους παρατηροῦντας αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως, συνῆλθε καὶ ἐπανέλαβε τὴν σειρὰν τῶν ἐννοιῶν, αἵτινες ἤγαγον αὐτὸν ἀπὸ τῆς λυπηρᾶς ἀφετηρίας εἰς τὸ νικηφόρον συμπέρασμα.

Ἐνόησε μὲν ὅτι προβαίνει πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν, ἀλλ' ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὐλάχιστον εἶχε πολλὰ νὰ φοβῆται καὶ ὀλίγα νὰ ἐλπίζῃ.

Ἠγέρθη λοιπὸν καὶ εἶπε:

— Δὲν πηγαίνομεν ἔξω νὰ πάρωμεν τὸν καφέ;

Καὶ ἐξελθόντες εἰς τὸν ἐξώστην ἐκάθισαν καὶ οἱ πέντε εὐφραινόμενοι ἐκ τῆς θέας τῆς ἐνώπιον αὐτῶν ἐξαπλουμένης φύσεως.

Τὴν ἔκστασιν αὐτῶν ἐτάραξε καὶ διέλυσεν ὁ γηραιὸς ὑπηρέτης κομίζων ἐπὶ δίσκου τοὺς καφέδες.

Ὁ συμβολαιογράφος ἀφοῦ ἔπιε τὸν καφέ του ἠγέρθη καὶ ἐβάδιζε τεταραγμένος, ὡς ἐπιθυμῶν νὰ εὕρῃ διέξοδον καὶ νὰ ἀπαλλαγῇ τίς οἶδε ποίας δυσκόλου θέσεως, καὶ ὅμως δὲν εἶχε τὴν τόλμην νὰ λαλήσῃ.

Ὁ δὲ μαρκήσιος τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἐστραμμένους πρὸς τὸ κενόν, ἐφαίνετο βλέπων ὀπτασίαν εὐάρεστον καὶ ἐπαγωγόν.

Ἐμειδία καὶ ἀφῃρημένος ἔκρουεν ἐμβατήριόν τι διὰ τῶν δακτύλων ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου τραπεζίου ἐφ' οὗ ἐστήριζε τὸν ἀγκῶνά του.

Ὁποῖαι ἄρά γε εὐφρόσυνοι ἀναμνήσεις ἢ ὁποία λαμπρὰ ἐλπὶς κατέθελγε τό πνεῦμα τοῦ γηραιοῦ;

Εἰς τίνας αἰθερίους σφαίρας, εἰς τίνα χώραν τοῦ γλαυκοῦ οὐρανοῦ εἶχεν ἀναβῇ ἐν ὀνείρῳ;

Αἴφνης ἐκίνησε τὴν χεῖρα ἀποτόμως, ἔπληξε διὰ τῆς παλάμης τὸ γόνυ του, αἱ παρειαί του ἠρυθρίασαν ὑπὸ χαρᾶς, καὶ ἀνεφώνησεν ἔνθους :

— Ὁ κλίβανός μου μὲ τὰ κυκλοφοροῦντα ῥεύματα τοῦ ἀέρος θὰ θερμαίνεται μὲ εἰκοσιπέντε τοῖς ἑκατὸν οἰκονομίαν, καὶ θὰ καίῃ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα, ὅλας τὰς ὕλας αἱ ὁποῖαι τώρα μένουν ἄχρηστοι... Ἄ ! ἄ ! Μαλεζῶ, ἐδῶ σε θέλω !.. Εἶνε αὐτόχρημα χρυσωρυχεῖον !

Ἡ θεία Ἰσαβέλλα συνωφρυώθη καὶ σταυρώσασα τὰς χεῖρας ἀνεφώνησεν :

— Ἀδελφέ μου, εἶνε τώρα ἡ δεκάτη φορά που ἀνακαλύπτεις τὴν *Καλιφορνίαν* !

— Ὦ ! τώρα πλέον «πᾶν τὰ ψεύματα», ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ ἐφευρέτης. Διότι ἡ ἐφεύρεσίς μου θεραπεύει ἀνάγκην ἀναπόφευκτον. Ἡ τιμὴ τῆς καυσίμου ὕλης πρέπει νὰ εἰξεύρετε ὅτι ὁσημέραι ὑψοῦται. Ἀλλὰ μὲ τὸ σύστημά μου οἱ ἄνθρακες γίνονται ἂν οὐχὶ περιττοί, ἀλλὰ τοὐλάχιστον εὐκόλως δύνανται νὰ ἀντικατασταθοῦν· διότι εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ καύσῃ πελεκούδια, ἄχυρα βρεγμένα, φύλλα σάπια κοκκινογουλίων, ζαχαροκάλαμα... Καταλαμβάνετε λοιπὸν τὴν σπουδαιότητα τοῦ πράγματος. Αἱ ἀπεργίαι αἱ συμβαίνουσαι συχνὰ πυκνὰ εἰς τὰ ἀνθρακωρυχεῖα δὲν θὰ ἔχουν κανὲν δυσάρεστον ἀποτέλεσμα, καὶ δὲν θὰ διακινδυνεύῃ πλέον ἕνεκα τῶν ἀπεργιῶν ἡ παγκόσμιος βιομηχανία. Εὐθὺς καθὼς λάβω τὸ προνόμιον καὶ γινω πτυχιοῦχος, θὰ σπεύσουν νὰ συμφωνήσουν μετ' ἐμοῦ τὰ μεγάλα μηχανουργεῖα τῆς ὑφηλίου. Καὶ τὸ εἰσόδημα εἶνε σημαντικώτατον καὶ ἀσφαλέστατον. Εἶμαι τόσον βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας, ὥστε καὶ τὸ ὄνομά μου δὲν θὰ ἐδυσκολευόμην νὰ δώσω καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιχείρησιν, ἂν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ.

— Ἀδελφέ μου, ἄνθρωπος *ἐφευρὴς ἐξ ἐφευρῶν* δὲν εἶνε κύριος νὰ μεταχειρίζεται τὸ ὄνομά του ὅπως θέλῃ, εἶπεν ἡ γηραιὰ κόρη, διακόπτουσα μετὰ τραχύτητος τὸν μαρκήσιον.

— Ἀλήθεια, εἶπε σοβαρῶς ὁ μαρκήσιος. Τὸ ὄνομα ἀνήκει εἰς ὅλους ὅσοι το εἶχον πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὀφείλω νὰ το μεταδώσω εἰς τοὺς ἀπογόνους μου ἀκηλίδωτον... Ἀλλὰ πίστευσέ με, θείτσα, ὅτι δὲν δὲν θὰ πάθῃ καὶ τίποτε, ἐὰν ἐγὼ προσθέσω εἰς αὐτὸ τὴν τιμὴν τόσον ὡραίας βιομηχανικῆς κατακτήσεως.

— Εἰξεύρεις, ἀδελφέ μου, ἀπὸ πολὺν καιρὸν τί ἰδέαν ἔχω διὰ τὰς ἐπιστημονικὰς *ἐρέυνας* σου. Ἄνθρωπος ὡσὰν καὶ σὲ δὲν ἔχει νὰ κερδήσῃ τίποτε, καὶ ἔχει νὰ χάσῃ τὰ πάντα εἰς αὐτὰς τὰς *χοιρουαυτικὰς* ἐργασίας.

— Ἀλλά, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος μειδιῶν, καὶ ὁ Λουδοβίκος ὁ δέκατος ἕκτος ἦτο σιδηρουργός.

— Καὶ εἶδες δὰ τί ὡραῖα που ἐπέτυχε! ἀνεφώνησε πανηγυρικῶς ἡ θεία Ἰσαβέλλα.

— Τοὐλάχιστον δὲν φρονεῖς ὅτι θὰ ἀποθάνω εἰς τὴν λαιμητόμον.

— Ἄ, ὄχι ! θὰ ἀποθάνῃς εἰς τὴν ψέναν ψάθαν.

Ἡ Ἀντωνία ἐλθοῦσα πλησίον τῆς θείας ἔψαυσε τὸν τράχηλόν της ἐλαφρὰ καὶ ἐψιθύρισε :

— Μὴ δά, θείτσα μου, μή τον πικραίνετε τὸν πατέρα μου.

— Ἔλα ! ἔλα ! ! ἔλα ! ! κόλακα ! ἀνεφώνησεν ἡ γηραιὰ κόρη καὶ αἱ τρίχες τοῦ γενείου της ἠρθώθησαν ὡς τοῦ ἀκανθοχοίρου. Ἀμ' τάχα καὶ σὺ δὲν «εἶσαι παιδὶ τοῦ πατέρα σου» ;... Ἀντὶ νὰ τὸν κατακρίνῃς, τὸν ἐνθαρρύνεις... Καὶ «ὁ Θεὸς νὰ μὲ βγάλῃ ψεύτρα», θά τον ἰδοῦμεν Ἀντωνία μου, ἔξαφνα καμμίαν ἡμέραν νὰ κυλίεται ἐπάνω εἰς τὴν κοπρίαν ὡσὰν τὸν *Ἰὼρ τὸν πολὺ ἄθλιον* . . . Τὸ κάτωκάτω τῆς γραφῆς, ἀδελφέμου, κάμε ὅ τί σε φωτίσῃ ὁ Θεός .. Νά τον ἐδῶ, τὸν βλέπεις τὸν κύριον *Μαλεζῶν* ; κάτι θὰ θέλῃ νά σε ὁμιλήσῃ διὰ τὰς ὑποθέσεις σου... Ἄκουσέ τον καὶ προσπάθησε νὰ ὠφεληθῇς ἀπὸ τὰς γνώμας του.

Ὁ Ροβέρτος ἀκούσας τὴν λέξιν «ὑποθέσεις» ἀπεχώρησεν, ὁ δὲ μαρκήσιος ἀποβλέψας πρὸς τὸν συμβολαιογράφον μειδιῶν καὶ γαλήνιος, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς θυγατρός του καὶ εἶπεν ἀμελῶς πως καὶ θωπευτικῶς :

[Ἕπεται συνέχεια]. Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^ΟΥ ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

ΚΘ'

Ὁ Πιεδούσης εἶχε τὴν χεῖρα εὐκίνητον καὶ τὸ βλέμμα ταχύ. Παρετήρησεν ἀμέσως τὴν ὁμοιότητα, ἐξήτασε τὴν εἰκόνα μετὰ προσοχῆς καὶ συγκεκινημένος, ἀνέκραξε δὲ ὠχριῶν ἐκ τῆς χαρᾶς :

— Αὐτὴ εἶνε !

Ὄντως, αὐτὴ ἦτο, καὶ ὅστις εἶδεν ἐφ' ἅπαξ μόνον τὸ πτῶμα τῆς δολοφονηθείσης γυναικὸς οὐδόλως ἠδύνατο πλέον νὰ ἀμφιβάλλῃ. Ἡ φωτογραφία, ἐλλείψει ἄλλου πλεονεκτήματος, κέκτηται τοὐλάχιστον τὴν δύναμιν ν' ἀπεικονίζῃ ἀκριβῶς, λεπτομερῶς, δουλικῶς, οὕτως εἰπεῖν, τὰ παριστανόμενα ἀντικείμενα. Δὲν ἀποδίδει σχεδὸν πάντοτε καλῶς τὴν φυσιογνωμίαν, ὅπως τὰ χαρακτηριστικά, ἐν τῇ περιπτώσει ὅμως ταύτῃ τὸ κολλόδιον εἶχε κάμει θαύματα.

Τὸ θελκτικὸν πλάσμα, ὅπερ ἔκειτο βήματά τινα μακράν, ἐπὶ μαρμαρίνης κλίνης, ἀνέζει καθ' ὁλοκληρίαν ἐν τῇ διὰ μιᾶς ἡλιακῆς ἀκτῖνος χαραχθείσῃ εἰκόνι.

Ἦτο τὸ ἐπιχαρίτως στρογγύλον μέτωπόν της, ἡ βοστρυχώδης κόμη της, τὰ μειδιῶντα χείλη της, οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοί της μὲ τὰς τοξοειδεῖς ὀφρῦς της, τὸ μικρὸν μέλαν σημεῖον, ὅπερ ἔφερε κάτωθι τῆς ἀριστερᾶς παρειᾶς καὶ τὸ κυριώτερον πάντων, ἡ ἄρρητος ἔκφρασις ἡδύτητος, ἥτις ἦτο τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τοῦ ἀγγελικοῦ τούτου προσώπου. Ὡς εἰ ἤθελε δὲ τὸ θῦμα, ὑπεῖκον εἰς μυστηριῶδές τι προαίσθημα, νὰ χορηγήσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην τὰ μέσα, ἵνα ἐκδικήσῃ τὸν θανατόν της, ἐφωτογραφήθη καθημένη πρὸ τραπέζης, ἐφ' ἧς ἦσαν ἐξηπλωμένα καὶ τοποθετημένα κατὰ σειρὰν καὶ συμμετρικῶς παιγνιόχαρτα, καὶ κρατοῦσα διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἄνθος, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας δάμαν πίκας, ἵνα τοποθετήσῃ αὐτὴν ἐφ' ἑνὸς βαλή, ἐν ἑνὶ λόγῳ ῥίπτουσα *πασιέντσαν*, ὡς κατὰ τὴν ὀλεθρίαν ἐσπέραν, καθ' ἣν συνέλαβεν αὐτὴν ὁ δολοφόνος ἀπησχολημένην εἰς τὴν διασκέδασιν ταύτην, τὴν τοσούτῳ προσφιλῆ εἰς τοὺς ἐρωτολήπτους.

Ὅταν ὁ Χριστόφορος Κολόμβος ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερικὴν θὰ ἠσθάνθη ἀναλόγους συγκινήσεις πρὸς ἐκείνας, αἵτινες συνετάραξαν τὸν Πιεδούσην, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπίστευσεν ὅτι προνοιακὴ τύχη ἤρχετο ἵνα παραδώσῃ αὐτῷ τὸν ἔνοχον, διότι οὐδόλως ἀμφέβαλλεν ὅτι ὁ κοινὸς οὗτος λωποδύτης δὲν ἦτο ὁ δολοφόνος, ἢ τοὐλάχιστον εἷς ἐκ τῶν συνενόχων τοῦ δολοφόνου. Ἡ κατοχὴ τῆς εἰκόνος ἦτο καταφανὴς ἔνδειξις. Ἄλλως τε ἡ γυνὴ τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλὲτ ἦτο Ἀγγλίς, καὶ ὁ λωποδύτης ἐκεῖνος ἤρχετο προφανῶς ἐξ Ἀγγλίας.

Ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ, ἔξαλλος χαρᾶς, εἶχεν ἤδη λησμονήσει τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν μαλακὸν πῖλον, καὶ ἐσκέπτετο μόνον πῶς νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῆς συλλήψεως τοῦ αἰχμαλώτου αὐτοῦ. Ἀληθῶς δ' εἰπεῖν, οὐδόλως μάλιστα ἐπεθύμει νὰ συμμερισθῇ μετ' ἄλλων τὴν τιμὴν τῆς συλλήψεως ταύτης. Ἐκεῖνο, ὅπερ ἐσκόπευε μόνον νὰ κάμῃ, ἦτο νὰ καταστήσῃ συμμέτοχον, ἐν ἐλαχίστῳ ὅμως μέτρῳ, τὸν σύντροφόν του Πήγασην.

Ὅσον δ' ἀφῶρα νὰ τρέξῃ εἰς τὴν Διεύθυνσιν ἢ παρὰ τῷ κυρίῳ Τολβιάκ, ὅπως ἀναγγείλῃ τὸ εὕρημά του, δὲν εἶχε πρὸς τοῦτο τὴν ἐλαχίστην ἐπιθυμίαν, καὶ ἦτο ἀποφασισμένος νὰ μὴ εἰδοποιήσῃ τοὺς προϊσταμένους του, πρὶν ἢ λάβῃ πλήρη τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἐνόχου.

Ὁ Πιεδούσης ὤφειλε καὶ τὴν ὑπόληψίν του νὰ ἐπανορθώσῃ, καὶ τὸ ὑποσχεθὲν χιλιάφραγκον χαρτονόμισμα νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ κυρίου Τολβιάκ. Δὲν ἤθελε ν' ἀπολέσῃ τὴν εὐκαιρίαν, ἵνα καὶ τὴν εὔνοιαν τῶν προϊσταμένων του ἐπανακτήσῃ καὶ μικρὰν εἰς τὰ τέκνα του κληρονομίαν ἀφήσῃ.

Ἵνα ὅμως ἐξασφαλίσῃ ἑαυτῷ τὴν ὠφέλειαν τῆς εὐτυχοῦς ταύτης συναντήσεως, ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη ὁ Πιεδούσης νὰ ἐνεργήσῃ αὐθωρεί, ἄνευ χρονοτριβῆς, καὶ ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατόν, ἄνευ μαρτύρων, καθόσον ἁπλοῦς ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κατάσχῃ

τὰ πράγματα τοῦ συλληφθέντος ἀνθρώπου.

Ὁ ἀχρεῖος, ὃν ὁ Πήγασης εἶχε συλλάβει ἐπ' αὐτοφώρῳ κλέπτοντα, ἔμελλεν ἀναγκαίως νὰ διέλθῃ ὅλους τοὺς συνήθεις σταθμοὺς τοῦ δρόμου τοῦ Ποασύ, τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν πρῶτον, εἶτα τὸ κρατητήριον, καὶ κατὰ τρίτον λόγον τὸ Μαζάς.

Ἐρευνῶν τὰ θυλάκια τοῦ κακούργου, ὁ Πιεδούσης εἶχεν ἤδη ἐξέλθει τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων του, ὤφειλε δέ, ὅπως εἶνε ἐν τάξει, νὰ ἐπαναθέσῃ τὸ χαρτοφυλάκιον εἰς τὸ θυλάκιον ἐξ οὗ τὸ ἐξήγαγε, καὶ ν' ἀφήσῃ τὴν φροντίδα εἰς τὸν δεσμοφύλακα νὰ ἐξετάσῃ τὸ περιεχόμενον.

Ὁ Πιεδούσης ὅμως δὲν ἐννόει νὰ ἐνεργήσῃ οὕτως, καθόσον μᾶλλον ἡ σπουδαιότης τῆς ὑποθέσεως ἐδικαιολόγει τὴν παράβασιν τοῦ κανονισμοῦ.

— Τὸν ἐσυλλάβετε ἔπειτα ἀπὸ τὴν καταγγελίαν κανενὸς ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἔκλεψεν; ἠρώτησε τοὺς κλητῆρας.

— Ὄχι, ὁ σύντροφός σου τὸν τσάκωσε τὴν ὥρα ποῦ ἐγύρευε νὰ κλέψῃ μιὰ γυναῖκα, ἀπήντησαν ταὐτοχρόνως ἐκεῖνοι.

— Καὶ ὑπερασπίζετο τὸ σακοῦλί της, ἡ παλληκαροῦ, προσέθεσεν ὁ Πήγασης. Ὁ Ἰγγλέζος ἔπεσε σὲ κακὰ χέρια.

— Καλά! πρέπει ὅμως νὰ εἶνε ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν ἔξυπνοι 'σὰν αὐτήν, καὶ ἀπόδειξις νὰ κάμποσα πορτοφόλια, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε τὰ χρυσαφικά, ἐπανέλαβεν ὁ Πιεδούσης. Κάμετέ μου λοιπὸν τὴν χάρι, σεῖς νὰ πᾶτε ἔξω νὰ πληροφορηθῆτε ἂν παραπονῆται κανείς. Θὰ εἰπῆτε εἰς ὅσους ἔχουν παράπονα ὅτι πρέπει νὰ παρουσιασθοῦν αὔριον εἰς τὴν Διεύθυνσιν διὰ νὰ ζητήσουν ὅσα πράγματα τοὺς λείπουν. Ὡς τόσον ἐγὼ θὰ προσπαθήσω νὰ κάμω τὸν Goddam νὰ 'μιλήσῃ.

Οἱ κλητῆρες ἐξῆλθον, ἀφέντες προσωρινῶς τὸν λωποδύτην προφυλασσόμενον ὑπὸ τῶν δύο πρακτόρων. Ὁ γραφεὺς εἶχεν ἐξέλθῃ τοῦ γραφείου του, ἵνα ὑπάγῃ νὰ ἐξετάσῃ εἰς τὸ δωμάτιον, ἔνθα θέτουσι τοὺς νεκροὺς πρὶν τοὺς ἐκθέσωσι, τὰ χαρακτηριστικὰ σημεῖα πνιγμένου τινός, ὃν οἱ ὑπηρέται εἶχον ἀπογυμνώσει.

Οὕτως, ὁ Πιεδούσης ἔμενε μόνος μετὰ τοῦ Πήγαση καὶ τοῦ λωποδύτου, οὐδεὶς δ' ἄλλος ἦτο τόσον ἐγγύς, ὥστε ν' ἀκούσῃ τὴν μέλλουσαν νὰ λάβῃ χώραν συνδιάλεξιν.

Ἦτο ἡ κατάλληλος στιγμὴ διὰ τὴν μελετωμένην ἀπόπειραν.

Ὁ Πιεδούσης ἔδειξε τὴν εἰκόνα εἰς τὸν σύντροφόν του:

— Ὤ! ὤ! ἀνέκραξεν ὁ Πήγασης.

— Τότε λοιπὸν τὴν ἐγνώρισες;

— Θέλει καὶ 'ρώτημα;

— Καὶ τί λέγεις γι' αὐτό;

— Ὅτι εἴμεθα βέβαιοι πῶς θὰ ἔχωμεν καλούτσικη ἀμοιβή, καὶ ὅτι ὁ Ἰγγλέζος θὰ κοντήνῃ εἰς τὴν πλατεῖα τῆς Ροκέτας. Ἄ! τὸν κατεργάρη! φαίνεται ὅτι δὲν ἐργάζεται μόνον εἰς τὰ πορτοφόλια. Ἀπὸ τὰ μοῦτρά του δὲν ἐπίστευα ποτὲ ὅτι ἦτο τέτοιος.

Καθ' ὃν χρόνον οἱ δύο ἀστυνομικοὶ πράκτορες ἀντήλλασσον τὰς λέξεις ταύτας, κατ' ἐπιφάνειαν ἀσημάντους, ὁ Ἄγγλος ἠκροάζετο προσεκτικός, καὶ τὸ ἤδη ἄχρουν πρόσωπόν του ἤρχισε νὰ ὠχριᾷ ἐπαισθητῶς. Τὸ ὑπὸ τοῦ Πιεδούση ἐπινοηθὲν πείραμα ἐπέτυχε περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἤλπιζεν.

Διὸ ἔστη πρὸ τοῦ λωποδύτου, πρὸς ὃν εἶπε διὰ τόνου ξηροῦ:

— Σύ, παστρικέ μου, ἐννοεῖς τὴν Γαλλικὴν ὅπως ἐγώ, καὶ θὰ γνωρίζῃς λοιπὸν διὰ τί πρόκειται. Ἂν ἦσουν μόνον κοινὸς κλέπτης θὰ ἐγλύτωνες μὲ τριῶν μηνῶν φυλάκισιν, ἀλλ' ἡ δουλειά σου εἶνε φανερή... σοῦ ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν θὰ κερδίσῃς ἀπὸ τοὺς ἐνόρκους οὔτε τὰς ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις... καὶ θὰ πᾷς κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν καρμανιόλα... Ναί, παιδί μου, νά, σοῦ τὸ λέγω, θὰ σοῦ κόψουν τὸν λαιμό.

Ὁ Ἄγγλος δὲν ἐπρόφερε λέξιν, ἀλλὰ καθίστατο πελιδνός.

— Ἄκουσε, ἐπανέλαβεν ὁ Πιεδούσης, δὲν εἶμαι κακὸς καὶ θέλω νὰ σοῦ δώσω μίαν καλὴν συμβουλήν! Μία μονάχα ἐλπίδα σοῦ μένει διὰ νὰ γλυτώσῃς, μία μονάχα... καὶ αὐτὴ εἶνε νὰ ὁμολογήσῃς... Εἰς τὸ ὕστερον, 'μπορεῖ νὰ μὴν ἔκαμνες τὴν δουλειὰ καὶ μόνος σου... διηγήσου σ' ἐμὲ πῶς ἔγεινε καὶ ἂν εἶνε καὶ ἄλλοι εἰς τὴν δουλειὰ αὐτὴν εἰπέ τους... λόγον τιμῆς, θὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας τὴν εἰλικρίνειάν σοι... οἱ ἔνορκοι δὲν εἶνε ἀπὸ μάρμαρον... καὶ μὲ ἕνα καλὸν δικηγόρον ἠμπορεῖς νὰ κάμῃς μόνον εἴκοσι χρόνια.

Ὁ Ἄγγλος ἤκουε μεθ' ὕφους πεφοβισμένου. Ἐσίγα πάντοτε, ἀλλ' ἦτο δῆλον ὅτι ἐννόει κάλλιστα.

— Λοιπόν, ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ Πιεδούσης, ἀποφασίζεις; Σοῦ τὸ λέγω προτήτερα, ὅτι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω, καὶ ὅτι θὰ σὲ στείλω εἰς μερικοὺς κυρίους ποῦ θὰ εὕρουν τὸν τρόπον νὰ σὲ κάμουν νὰ 'μιλήσῃς. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν θὰ εἶνε τὸ ἴδιο, καὶ εἶνε καλλίτερον, διὰ τὸ συμφέρον σου, νὰ ὁμολογήσῃς ἀμέσως.

— Νὰ ὁμολογήσω τί; ἠρώτησεν ὁ λωποδύτης, μετὰ προφορᾶς ἀρκούντως ξενικῆς.

— Τέλος πάντων! ἤρχισες νὰ γεννᾷς! τὸ ἤξευρα πῶς 'μιλεῖς Γαλλικά. Τώρα διηγήσου τὴν ὑπόθεσιν.

— Τὴν γνωρίζεις 'σὰν κ' ἐμένα, ἀφοῦ μ' ἔπιασες ἐπάνω στὴ δουλειά. Ἔκλεψα.. αὐτὴ εἶνε ἡ δουλειά μου... Νά, σοῦ τὰ εἶπα ὅλα... εἰς τὴν Γαλλίαν, δὲν κόβουν τὸν λαιμὸ ἐκείνων ποῦ κλέβουν.

— Μὴ προσποιεῖσαι τὸν βλάκα. Δὲν πρόκειται γιὰ τὰ κλεμμένα 'ρολόγια καὶ μανδύλια... Νά, πρόκειται δι' αὐτό.

Ὁ Πιεδούσης εἶχε λάβει τὰς προφυλάξεις του, ἐδείκνυεν ἀποτόμως τὴν φωτογραφίαν εἰς τὸν Ἄγγλον, ὅστις ἄφησε νὰ τῷ διαφύγῃ ἓν «Ἀό!» ὅλως βρετανικόν. Τὸ πρόσωπόν του δὲν ἐξέφρασε συγκίνησιν, ἀλλὰ μόνον ζωηρὰν ἔκπληξιν.

— Λέγε λοιπόν! τὴν γνωρίζεις αὐτὴν τὴν φωτογραφία; ἀνέκραξεν ὁ Πιεδούσης θριαμβευτικῶς...

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἄγγλος, εἶνε ἡ φωτογραφία τῆς γυναίκας ποῦ κοιμᾶται ἐπάνω εἰς τὴν πέτρα, νά, ἐκεῖ μέσα.

— Καὶ τὴν ὁποίαν ἐσκότωσες ἐσύ; 'Εμπρός! 'πέ το γρήγορα! Αὐτὸ θὰ σ' ἐλαφρώσῃ.

— Ἐγώ! Μονάχα ἐδῶ μέσα τὴν εἶδα 'ποθαμένην... ποτὲ ὅμως δὲν τὴν εἶδα ζωντανήν.

— Ἄ! αὐτά, παιδίμου, δὲν θὰ μοῦ τὰ πουλήσῃς ἐμένα. Ἂν δὲν τὴν ἔβλεπες ποτέ, δὲν θὰ εἶχες τὴν φωτογραφία της εἰς τὸ πορτοφόλι σου.

— Τὸ πορτοφόλι ποῦ εὑρῆκες ἐπάνω μου!; Αὐτὸ δὲν εἶνε 'δικό μου.

— Μπᾶ! καὶ τίνος εἶνε λοιπόν;

— Εἶνε αὐτουνοῦ ποῦ τὸ εἶχε εἰς τὴν τσέπην τοῦ ρούχου του, ὅταν τοῦ τὸ ἔκλεψα.

— Δὲν τὸ ἐδικαιολόγησες ἄσχημα, κατεργαράκο μου, εἶπεν ὁ Πιεδούσης ὀλίγον ἀποθαρρυνθείς. Πρέπει ὅμως νὰ τὸ ἀποδείξῃς. Ποῦ τὸ ἔκλεψες! Πότε τὸ ἔκλεψες; καὶ ποῖος εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποῦ τοῦ τὸ ἔκλεψες;

— Φορεῖ ἕνα φόρεμα ριγωτό, κασενὲ σκωτσέζικον, καπέλλο μαλακό, καὶ γάντια ἀπὸ καστόρε στακτί, ἀπήντησεν ἄνευ δεισταγμοῦ ὁ λωποδύτης.

ΚΖ'

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἀπάντησιν ὁ Πιεδούσης ἐρρίγησε καὶ ἔστρεψε τὸ πρόσωπον. Διὰ μιᾶς λέξεως ὁ Ἄγγλος ἀνέτρεπε καθ' ὁλοκληρίαν οἰκοδόμημα ἐλπίδων, προώρως ἀναλαμψασῶν, ὁ δὲ δυστυχὴς ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἤρχισε νὰ φοβῆται ὅτι διέπραξε νέαν ἀνοησίαν, ἀπατηθεὶς καὶ δευτέραν φοράν.

Ἐπειράθη κατὰ πρῶτον νὰ πείσῃ ἑαυτὸν ὅτι ὁ Ἄγγλος ἐψεύδετο, ἀλλ' ἡ ἀπάντησις ἦτο τόσῳ φυσική, ἡ περιγραφὴ τοῦ ἱματισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν μαλακὸν πῖλον τόσῳ σαφῆς, ὥστε δὲν ὑπῆρχε σχεδὸν μέσον ἵνα διαμφισβητηθῇ ἡ φιλαλήθεια τοῦ κακούργου τούτου.

Ἐκτὸς τούτου, ὅτε ὁ λωποδύτης ἔμαθε περί τινος κατηγορεῖτο, ἀμέσως ἀνέκτησε τὸ θάρρος του, καὶ αὐτός, ὅστις ἐφάνη τόσον τεταραγμένος προτοῦ τῷ γνωστοποιήσωσι τὸ προσαπτόμενον αὐτῷ ἔγκλημα, ἐφαίνετο πολὺ ἤρεμος, ἀφ' ὅτου ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἐξηγήθη σαφῶς.

Ἀναμφιβόλως, ὁ πανοῦργος εἶχεν ἐπιβεβαρυμένην τὴν συνείδησίν του διὰ πολλῶν ἐγκληματικῶν πράξεων, καὶ διηρωτᾶτο μετ' ἀνησυχίας ποία ἦτο ἡ προσαπτομένη αὐτῷ, τώρα ὅμως, ὅτε ἐγνώριζεν αὐτήν, ἡ κατηγορία οὐδόλως τὸν ἐπτόει, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον, ὅτι ἠδύνατο ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του. Ἐξ ἄλλου, δύναταί τις νὰ εἶνε ἐπιτήδειος κλέπτης, δὲν δύναται ὅμως νὰ ἐφευρίσκῃ τόσον εὐκόλως καὶ τόσον ταχέως εὐλογοφανὲς ψεῦδος.

Ἐν τούτοις, ὁ Πιεδούσης δὲν ἐθεώρη-

σεν ἑαυτὸν ἡττηθέντα, καὶ ἐπαναλαβὼν τὴν ἀνάκρισίν του,

—Παιδί μου, εἶπε προσποιούμενος ἀδιαφορίαν, θέλεις νὰ μὲ κάμῃς νὰ πιστεύσω τὸ παιγνίδι σου, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν περνᾷ σ' ἐμέ. Λέγεις ὅτι ἔκλεψες τὸ πορτοφόλι ἀπὸ τὴν τσέπη ἑνὸς κυρίου, ὁ ὁποῖος εἶχε γάντια καστορένια. Ποῦ τὸν ἀπήντησες αὐτὸν τὸν κύριον, ποῦ ἐνθυμεῖσαι τόσον καλὰ τὰ χαρακτηριστικά του;

— Εἰς τὴν γραμμήν, ἐμπρὸς 'ς τὴν Μόργα, ἀπήντησεν ὁ Ἄγγλος, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου δισταγμοῦ.

— Τότε λοιπόν, δὲν εἶνε πολὺ ὥρα ποῦ ἔκαμες τὴν δουλειά.

— Πέντε λεπτὰ πρὶν μὲ πιάσουν οἱ κλητῆρες.

— Ἔλα, ἐξακολούθησε τὴν ἱστορία σου, εἶπε μεθ' ὕφους ἀπλοϊκοῦ ὁ Πιεδούσης, ὅστις ἐν τούτοις ἐπνίγετο ἐκ τῆς ὀργῆς.

Ὅσῳ ὁ αἰχμάλωτος προὐχώρει εἰς τὰς ἐξηγήσεις του, τόσῳ ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἠσθάνετο τὸ σφάλμα του, καὶ τόσῳ περισσότερον κατηρᾶτο ἑαυτόν. Τὴν φορὰν ταύτην, ὁ Ἄγγλος ἐδίστασεν ὀλίγον, ἴσως διότι τῷ ἦτο δυσάρεστον νὰ ὁμολογήσῃ τὰς κλοπάς του, ἀπήντησεν ὅμως μετ' ἀξιεπαίνου εἰλικρινείας:

— Παραδέχομαι πῶς ἦλθα 'ς τὸ Παρίσι διὰ νὰ ψάξω ταῖς τσέπαις τῶν ἀφεντάδων, διότι τώρα στὸ Λονδῖνον ἡ δουλειὰ δὲν πηγαίνει καλά. Ἦλθα σήμερα τὸ πρωὶ μὲ τὸ τραῖνον τῆς Βουλώνης, καὶ δὲν 'πῆγα εἰς κανένα ξενοδοχεῖο, διότι ἐλογάριαζα νὰ φύγω ἀπόψε.

— Αὐτὰ τὰ 'ξεύρομε! διέκοψεν ὁ πράκτωρ μετ' ἀνυπομονησίας. Οἱ Ἄγγλοι κλέπται πάντα τὰ ἴδια λέν. Ἐξακολούθησε τὸ παραμῦθί σου.

— Λοιπόν! ἐπερπατοῦσα 'ς τὰ βουλεβάρτα καὶ 'ς τὰ Ἠλύσια Πεδία, ἀλλὰ δὲν ἔκαμα μεγάλα πράγματα... δὲν ἦταν κόσμος εἰς τὸν περίπατο ἐξ αἰτίας τοῦ καιροῦ... Ἐδιάβασα σὲ μίαν ἐφημερίδα πῶς εἰς τὴν Μόργα ἦτο ἔκθεσις ... καὶ ὅτι ὁ καλὸς κόσμος ἐπήγαινε ἐκεῖ, καί..

— Καὶ εἶπες μὲ τὸν νοῦ σου: Νὰ! ἐδῶ 'νε δουλειά!

— Ναί, καὶ ἦλθα ἐδῶ ὅλο ἴσια... ἐδυσαρεστήθηκα ὅμως πολύ... ἤθελα νὰ διαλέξω μιὰ θέσι μέσα εἰς τὸν κόσμο... ὀπίσω ἀπὸ κυρίαις ἢ κυρίους καλοφορεμένους... ἀλλὰ οἱ κλητῆρες μὲ ἀνάγκασαν νὰ ἔμβω εἰς τὴν γραμμήν... καὶ νὰ ἀνακατευθῶ μὲ πτωχοὺς ἀνθρώπους... ἐπειδὴ ἦσαν ἐμπρός μου ἕνας καρβουνιάρης μὲ τὴν γυναῖκά του.... δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ ψάξῃ κανεὶς 'ς ταῖς τσέπες των...

— Ἕνας καρβουνιάρης! μὲ τὴν γυναῖκά του! ἐσκέπτετο μετ' ἄλγους ὁ Πιεδούσης, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν λέγει ψεύματα.

Καὶ ἐπανέλαβεν ὑψηλοφώνως:

— Βέβαια δὲν δουλεύεις γιὰ νὰ κλέψῃς μπακίρες. Τότε λοιπὸν θὰ ἔψαξες κανένα ἄνθρωπο πειὸ χονδρόν;...

— Ναί, ἐκεῖνον ποῦ σοῦ εἶπα, καὶ ὁ ὁποῖος ἦταν μεταξὺ μὲ τοὺς καρβουνιάρηδες καὶ ἐμέ.

— Καὶ αὐτὸ εἶνε σωστόν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ πράκτωρ, καταπονηθεὶς ἐκ τῆς ἀκριβείας τῶν λεπτομερειῶν τούτων.

— Ὅλως διόλου στὸ χέρι μου ἐμπρός, ἐξηκολούθησεν ὁ λωποδύτης.

— Ἐφαινότουν λοιπὸν πλούσιος;

— Ὄχι πολύ. Στὴν ἀρχὴ δὲν τὸν ἔψαξα καθόλου, γιατὶ ἐλογάριαζα πῶς θὰ χάσω τὴν ὥρα μου μ' αὐτόν. Εἶδα ὅμως, ὅτι ἐφοροῦσε γάντια... καὶ αὐτὸ μ' ἐπαρακίνησε.

— Ναί, γάντια ἀπὸ στακτὶ καστόρι, εἶπεν ὁ Πιεδούσης μὲ βεβιασμένον μειδίαμα.

— Καὶ ἔπειτα, εἶδα πῶς ἔβαζε συχνὰ τὸ χέρι εἰς τὴν γιακέτα ἐπάνω εἰς τὸ μέρος τοῦ στήθους. Δὲν ἀπατιόμαστε ποτὲ ἐμεῖς 'ς αὐτὴ τὴ χειρονομία... ἡ ὁποία σημαίνει ὅτι ἐκεῖ ὑπάρχει πορτοφόλι.

— Μὲ τί τρόπον λοιπὸν ἐπροσπάθησες νὰ τοῦ τὸ πάρῃς, ἀφοῦ τὸ ἐφύλαε τόσον καλά;

— Καρτεροῦσα νὰ φθάσουμε εἰς τὸ ὑελωτό... τότε αὐτὸς ἄρχισε νὰ βλέπῃ τὴν σκοτωμένη γυναῖκα... καὶ δὲν ἐφρόντιζε ἄλλο διὰ τὴν τσέπη του ... Αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶνε μοῦ φαίνεται μία κυρία Ἰγγλέζα... καὶ αὐτὸς ὁ κύριος ἦταν πολὺ συγκινημένος... ἔκλαιε ... ἐκρατοῦσε εἰς τὰ 'μάτια του τὸ μανδύλι του...

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἐσκέπτετο ὁ Πιεδούσης.

— Τότε ὠφελήθηκα ἀπὸ τὴν περίστασι . . . καὶ ἐπῆρα τὸ μαχαιράκι μου . . . ποῦ κόβει 'σὰν ξυράφι . . . καθὼς θὰ βεβαιωθῆς ἂν τὸ δοκιμάσῃς . . . ἔκοψα τὸ φόρεμα ... ἐτράβηξα τὸ πορτοφόλι ...

— Καὶ ὁ κύριος δὲν ἐκατάλαβε τίποτε;

— Ὤ! δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ τὸ καταλάβῃ, εἶπεν ὁ βαλαντιοτόμος μετὰ μειδιάματος εὐαρεσκείας, διότι ἠξεύρω καλὰ τὴν τέχνη μου. Ἂν μὲ ἔπιασαν μὲ τὸ χέρι εἰς τὴν τσέπη τῆς χονδρῆς ἐκείνης γυναίκας ἔγεινε, διότι μ' ἔσπρωξαν ... τὴν ἐκούντησα ... καὶ ἐφώναξε ...

— Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦταν κοντά σου ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἔκλεψες; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Πιεδούσης.

— Ὤ! ὄχι. Ἀφοῦ ἐβγήκαμε ἔξω, αὐτὸς ἐπῆρε τὸ δρόμο ἀριστερὰ καὶ ἐγὼ δεξιά ... διότι, καταλαμβάνεις, δὲν ἐπιθυμοῦσα τὴν συντροφιά του . . . Ἤμουν τόσον βιαστικὸς ποῦ δὲν εἶδα τί εἶχε μέσα εἰς τὸ πορτοφόλι.

— Ἐπῆρε τὸ δρόμο ἀριστερά, ἐψιθύρισεν ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθον οἱ δύο κλητῆρες, λέγοντες ὅτι οὐδὲν παράπονον ἐγένετο, καὶ ὅτι τὸ πλῆθος διελύθη. Ἡ ἐμφάνισίς των ἐπενήργησε παραδόξως ἐπὶ τοῦ Πιεδούση.

Ἤγειρε τὴν κεφαλήν, καὶ εἶπεν αὐτοῖς διὰ φωνῆς πνιγηρᾶς:

— Πηγαίνετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ἴσια εἰς τὸ κρατητήριον, καὶ παρακαλέσετε ἀπὸ μέρους μου τὸν δεσμοφύλακα νὰ τὸν βάλῃ εἰς ἕνα δωμάτιον ἰδιαίτερον ἕως αὔριον τὸ πρωί ... ἀπὸ μέρους τοῦ 29... εἶνε ὁ ἀριθμός μου εἰς τὴν διεύθυνσιν.

— Μείνετε ἥσυχος καὶ θὰ τὸν συστήσωμε.

— Διὰ νὰ κάμετε γρήγορα πάρετε ἕνα ἁμάξι καὶ τὸ πληρώνουν εἰς τὸ κρατητήριον.

Οἱ δύο κλητῆρες ὤθησαν τὸν Ἄγγλον πρὸς τὴν θύραν. Τῷ εἶχον λύσει τοὺς πόδας ἵνα δύναται νὰ βαδίζῃ. Ἠκολούθησεν αὐτοὺς ἄνευ ἀντιστάσεως καὶ εἰσερχόμενος ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Πιεδούσην τὸν ἀποχαιρετισμὸν τοῦτον, δι' οὗ κατεφαίνετο ἀρκούντως ὅτι εἶχεν ἐπανακτήσει ἅπασαν τὴν ψυχραιμίαν αὐτοῦ:

— Εὐγενῆ κύριε, σοῦ ἔδωσα ὅλαις ταῖς πληροφορίαις ποῦ μοῦ ἐζήτησες. Ἔχω ταῖς ἐλπίδαις μου ἐπάνω σου.

Μόλις ἐξῆλθε, καὶ ὁ Πιεδούσης λαμβάνων ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν σύντροφόν του, εἶπεν αὐτῷ:

— Ἠξεύρεις τί ἐκάμαμε;

— Τί ἔπαθες; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ὁ Πήγασης.

— Ἀφήσαμε νὰ μᾶς φύγῃ ὁ φονέας. Ναί, ὁ φονέας! Ἦταν αὐτὸς ποῦ σ' ἔστειλα νὰ περιμένῃς εἰς τὴν πόρτα . . . λέγει ἀλήθεια, ὁ φλύαρος αὐτὸς Ἄγγλος ... καὶ εἶνε ἡ δευτέρα φορὰ ποῦ μοῦ συμβαίνει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ... ἐστάθηκα πολὺ βλάκας νὰ μὴ ὑποπτευθῶ ὅταν εἶδα τὰ καστορένια γάντια του, καὶ τὸ μανδύλι του κολλημένον εἰς τὸ πρόσωπόν του . . . Σὲ βεβαιώνω ὅτι ὁ ἀρχηγὸς θὰ διατάξῃ νὰ μὲ καρφώσουν εἰς τὸν τοῖχον καὶ νὰ μὲ τουφεκίσουν εἰς καμμίαν αὐλὴν τῆς ἀστυνομίας . . . θὰ μοῦ κάμουν ὅ,τι μοῦ ἀξίζει, ἀλλὰ δὲν θὰ λάβουν αὐτὸν τὸν κόπον, διότι ἔχω ἀπόφασιν νὰ πνιγῶ.

— Ὄχι ἀνοησίαις, γέρω μου, σοῦ τὸ ἐμποδίζω... καὶ ἔπειτα ἂν ὁ ἄνθρωπος ἔφυγε, τί πειράζει; ... ἔχεις τὸ πορτοφόλι καὶ τὴν φωτογραφία . . . ἡ διεύθυνσις τοῦ φωτογράφου πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη ὀπίσω...

— Ναί, τὴν εἶδα. . . καὶ εἶνε ἀρκετὰ γνωστὸς εἰς τὸ Παρίσι ὁ φωτογράφος ... Εἰς ἕνα τέταρτον θὰ εἶμαι εἰς τὸ φωτογραφεῖόν του... ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ μάθω ἀπὸ αὐτὸν τίποτε ἀπολύτως... μία γυναῖκα, ἡ ὁποία πηγαίνει νὰ φωτογραφηθῇ διὰ νὰ χαρίσῃ τὴν εἰκόνα της εἰς τὸν ἐρωμένον της, δὲν λέγει τὸ ὄνομά της . . . ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη αὐτὴ εἶπε τὸ ὄνομά της, καὶ τὴν διεύθυνσίν της, ἐμᾶς αὐτὸ ὀλίγον μᾶς ἐνδιαφέρει.

— Ἐὰν ὅμως ὁ φωτογράφος εἶδε τὸν ἐρωμένον;

— Βέβαια, αὐτὸ θὰ εἶνε κάτι τι, ἀλλὰ δὲν θὰ εἶνε ἀρκετόν... καὶ ὅπως μὲ λέν' Πιεδούσην, εἶνε βέβαιον ὅτι, ἂν δὲν εὕρω ἄλλο πρᾶγμα μέσα εἰς τὸ πορτοφόλι, θὰ πάρω ὁ ἴδιος τὰ παπούτσια στὸ χέρι.

— Ἔχομε ἀκόμη ἐλπίδας, δόξα σοι ὁ Θεός· ἂς ἰδοῦμεν... ἔχει τρία χωρίσματα

αὐτὸ τὸ διαβολο-πορτοφόλι... εἰς τὸ μεσαῖο ἦτο ἡ φωτογραφία ... κάμε ἐπιθεώρησι καὶ εἰς τὰ δύο ἄλλα.

Ὁ Πιεδούσης ἠνέῳξε τὸ πρῶτον διαχώρισμα καὶ εἶπε πάραυτα :

— Χαρτονομίσματα ! Δὲν ἔλειπαν ἄλλα παρ' αὐτά, καὶ εἶνε πάρα βέβαιον πῶς ὁ λογαριασμός μου εἶνε καμωμένος.

— Διατί ;

— Διότι... νά, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ πάγω ἴσα νὰ τὰ καταθέσω εἰς τὴν Διεύθυνσιν, καὶ νὰ διηγηθῶ τὴν ἱστορία μου εἰς τὸν ἀρχηγόν. Κύτταξε ! εἶνε πέντε ... καὶ ὅλα ἀπὸ χίλια φράγκα ... Αὐτὸ εἶνε μία ἀπόδειξις πῶς ὁ Ἄγγλος δὲν εἶπε ψεύματα . . . οἱ κλέπται δὲν κρατοῦν ἀπάνω τους παρὰ μόνον τὰ χρήματα ποῦ ἔκλεψαν εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας . . . δὲν εἰμπορῶ νὰ κρατήσω αὐτὰ τὰ παληόχαρτα μήτε ὡς αὔριον ... Φθάνει πῶς θὰ 'ποῦν ὅτι εἶμαι ἕνας βλάκας, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ περάσω καὶ διὰ κλέπτης.

— Πάγαινε λοιπὸν νὰ τὰ καταθέσῃς, καὶ ἂς μὴ κάνωμε πλέον λόγο.

— Λοιπὸν δὲν καταλαμβάνεις πῶς ἂν εἶχα καιρὸν δύο ἡμέραις μόνον, χωρὶς νὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ δώσω λογαριασμόν, θὰ εἶχα ἀκόμη ἐλπίδας νὰ τσακώσω τὸν φονέα !.. Ὡρκίσθηκα πῶς θὰ τὸν εὕρω, καὶ ὅτι θὰ ἔχω τὴν ἀμοιβὴν καὶ τὴν τιμήν ... καὶ ὅλα ... ἐνῷ τώρα ...

Καθ' ὃν χρόνον ἐξέφραζεν οὕτω τὴν ἀπελπισίαν του, ὁ Πιεδούσης ἠνέῳγε τὸ τρίτον διαχώρισμα τοῦ χαρτοφυλακίου, ἐξ οὗ ἐξήγαγε χάρτην, ἐφ' οὗ μόλις ἔριψε τὸ βλέμμα, ἀνέκραξε :

— Μία διεύθυνσις !... δύο ὀνόματα!... Ἄ ! δὲν θὰ πλαγιάσω ἀπόψε εἰς τὸ ποτάμι, καὶ τὰ μικρὰ θὰ γείνουν πλούσια... Ἔλα, γέρω μου, ἔλα κρατῶ ἕνα ἀοφαλέστατο μέσον. . . αὔριον, ὁ ἀρχηγὸς θὰ μ' εὐχαριστήσῃ, διότι δὲν τοῦ ἐπῆγα τὰ χρήματα.

Καὶ σύρων τὸν σύντροφόν του, ὁ Πιεδούσης ἐξῆλθε χωρὶς νὰ φροντίσῃ ν' ἀποχαιρετίσῃ τὸν γραφέα, ὅστις δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐπανέλθει.

— Βέβαια, εἶνε τρελλός, ἐψιθύρισεν ὁ Πήγασης.

ΚΗ'

Οἱ ἀθῷοι ἔρωτες εἶνε ὅπως οἱ εὐτυχεῖς λαοί, δὲν ἔχουσιν ἱστορίαν.

Ἀφότου ὁ Λουδοβῖκος Λεκὸκ ἠγάπα τὴν Θηρεσίαν Λεκόντ, ἡ καταιγὶς δὲν ἐνέσκηψεν ἵνα διαταράξῃ τὸν ἥρεμον βίον τῶν δύο εὐδαιμόνων τούτων μνηστήρων, οὐδὲν νέφος ἐπεσκίασεν, ἔστω καὶ πρὸς στιγμήν, τὴν ἀναλλοίωτον εὐδαιμονίαν των.

Ὁ ὁρίζων αὐτῶν ἦτο πάντοτε αἴθριος.

Ἐπήρχοντο μάλιστα ἡμέραι, καθ' ἃς ὁ υἱὸς τοῦ μεγαλειτέρου ἀστυνομικοῦ ἀνιχνευτοῦ τῆς ἐποχῆς μας ἐλυπεῖτο σχεδόν, διότι δὲν εἶχε νὰ ὑπερνικήσῃ περισσότερα προσκόμματα, ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν χεῖρα τῆς Θηρεσίας.

Εἶχον συναντηθῇ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, οὐχὶ ἐν μιᾷ τῶν συναναστροφῶν ἐκείνων, ἐν αἷς ἑκατομμυριοῦχός τις συγκεντροῖ τὰς ἐξοχότητας τῶν δύο ἡμισφαιρίων, ἀλλ' ἐν τῇ συναναστροφῇ κοινῶν φίλων, ἔνθα ἀμφότεροι εὑρίσκοντο ἐν ἀνέσει.

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἤρεσεν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, ὁ δὲ πρῶτος ἀντίχορος ἀπεφάσισε περὶ τῆς τύχης αὐτῶν.

Τὴν ἰδίαν ἑσπέραν ἡ Θηρεσία ὡμολόγει εἰς τὴν μητέρα της ὅτι ὁ ὑψηλὸς καὶ μελαγχροινὸς νεανίας, ὅστις τρὶς τὴν προσεκάλεσεν εἰς χορόν, τῇ ἤρεσε πολὺ περισσότερον τῶν δύο ὑποψηφίων μνηστήρων, οἵτινες ἔλαβον τὴν ἄδειαν νὰ τὴν περιποιῶνται, εἰς εὐγενὴς τοῦ Ποατοῦ, καὶ εἰς ἔμπορος τῆς ὁδοῦ Σαντιέ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Λουδοβῖκος αὐτός, ἐπορεύθη ἀμέσως τὴν ἐπαύριον, ν' ἀφυπνίσῃ τὸν πατέρα του, τὴν ἑβδόμην ὥραν τῆς πρωΐας, ὅπως τὸν καθικετεύσῃ νὰ λάβῃ πληροφορίας περὶ τῆς χορευτρίας του τῆς προτεραίας, καὶ ὅπως τῷ ὁμολογήσῃ, ὅτι οἱ ὡραῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς θελκτικῆς ταύτης νεάνιδος κατέκτησαν τὴν καρδίαντου. Προσέθεσε μάλιστα ὅτι ἐὰν τὸν ἐδέχετο διὰ σύζυγον, ἦτο ἕτοιμος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἄγαμον βίον.

Ὁ γέρων Λεκὸκ ἐγνώριζε τὰ καθέκαστα πολλῶν Παρισινῶν οἰκογενειῶν, καὶ συνεπῶς δὲν ἔλαβεν ἀνάγκην νὰ σπεύσῃ ἵνα ζητήσῃ πληροφορίας, διότι ἐγνώριζε κάλλιστα τὴν ἔντιμον καὶ πλουσίαν οἰκογένειαν Λεκόντ. Ἐχάρη ὑπερβαλλόντως βλέπων τὸν υἱόν του δίδοντα, ὅπως λέγουσι, τέλος, διότι πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὠνειροπόλει νὰ ἴδῃ αὐτὸν εἰσερχόμενον ἐντίμως ἐν τῇ σεβαστῇ καὶ πλουσίᾳ ἐκείνῃ τάξει τῶν πολιτῶν, ἥτις πρὸ αἰώνων κυβερνᾷ τὴν Γαλλίαν, καίτοι παραπονουμένη ὅτι κυβερνᾶται.

Ὅθεν ἐπορεύθη κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν σκοπόν, δῆλα δὴ παρουσιάσθη ἄνευ περιστροφῶν τῇ κυρίᾳ Λεκόντ, ἵνα εἴπῃ αὐτῇ ὅτι ὁ Λουδοβῖκος ἐλάτρευε τὴν Θηρεσίαν, ὅτι ὁ Λουδοβῖκος θὰ εἶχεν ἑξακοσίας χιλιάδας φράγκων κληρονομίαν μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ ὅτι θὰ τῷ παρεχώρει τὸ ἥμισυ τῆς κληρονομίας ταύτης ἐκ προκατάβολῆς ἵνα συνδράμῃ τὸν νεανίαν νὰ συστήσῃ τὸν οἶκόν του.

Ἡ δεσποινὶς ὅμως Λεκὸντ εἶχεν ἥμισυ ἑκατομμύριον προῖκα, καὶ ἓν ἑκατομμύριον μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός της. Ὁ γάμος οὗτος βεβαίως ἦτο συμφερώτερος διὰ τὸν κύριον Λεκὸκ υἱόν, ἢ διὰ τὸν κύριον δὲ Γεντιλῆ, διότι ὁ Λουδοβῖκος ἔριπτεν εὐχαρίστως εἰς κόρακας τὸ πατρωνυμικὸν ὄνομά του.

Κατὰ βάθος, ἡ ἀγαθὴ κυρία, εἶχε καταθελχθῇ, ὅτι εὗρε διὰ τὴν Θηρεσίαν σύζυγον, οἷον αὐτὴ ὠνειροπόλει, διότι αἱ μητέρες ἔχουσι καὶ αὐταὶ τὸ ἰδανικόν των, ὁ δὲ Λουδοβῖκος δὲ Γεντιλῆ ἦτο ἡ πραγματοποίησις τοῦ ἰδανικοῦ τῆς χήρας τοῦ τραπεζίτου. Περιπλέον, ὁ κύριος Λεκόκ, διπλωμάτης ἐξ ἐπαγγέλματος, κατώρθωσε, διὰ τῆς εἰλικρινείας καὶ τῆς ἀγαθότητός του, νὰ κατακτήσῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ὑπόληψιν τῆς ἐντίμου καὶ ἁπλῆς ταύτης κυρίας.

Τὰ πάντα λοιπὸν ἀπέβησαν κατ' εὐχήν.

Τὸ χρηματικὸν ζήτημα ἐκανονίσθη εὐκόλως, καὶ τρεῖς ἑβδομάδας μετὰ τὴν πρώτην συνάντησίν των, ἡ Θηρεσία καὶ ὁ Λουδοβῖκος, τοῦ λοιποῦ μεμνηστευμένοι, εἶχον τὴν ἄδειαν νὰ λατρεύωνται καὶ νὰ τὸ ὁμολογῇ ὁ εἰς πρὸς τὸν ἕτερον, μέχρις οὗ φθάσῃ ἡ εὐτυχὴς τοῦ γάμου ἡμέρα, ὁρισθεῖσα διὰ τὴν τρίτην τῆς πρώτης ἑβδομάδος τοῦ Φεβρουαρίου.

Τῆς ἐλευθερίας ταύτης ἔκαμον μεγάλην χρῆσιν. Καθ' ἑκάστην ἑσπέραν ὁ ἐρωτύλος ἔτρεχεν εἰς Βουλώνην, ὅπου ἡ παροψίς του ἦτο τεθειμένη ἐν τῇ τραπέζῃ τῆς κυρίας Λεκόντ, ἐδείπνει μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς θυγατρός, διήρχετο τὴν ἑσπέραν του ἐν τῇ συναναστροφῇ τῆς Θηρεσίας, ἧς ἠρᾶτο ἐμμανῶς, καὶ ἀπεσύρετο τὴν δεκάτην τῆς ἑσπέρας.

Ἡ χήρα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, ἐκράτησεν εἰς Παρισίους μικρὸν οἴκημα, καὶ κατέστησε μόνην κατοικίαν της τὴν ὡραίαν ἰδιοκτησίαν, ἣν ὁ τραπεζίτης εἶχεν ἀγοράσει ἓν ἔτος πρὸ τοῦ πολέμου. Ἠύχετο μάλιστα, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ τὸ ἀπαιτῇ, ὅπως οἱ μελλόνυμφοι συγκατανεύσωσι καὶ κατοικήσωσιν ἐκεῖ, διότι αὕτη ἔτρεφεν ἔρωτα διὰ τὴν ἐξοχήν, ἐπεθύμει δὲ νὰ συμμερισθῶσι τοῦτον καὶ οἱ μελλόνυμφοι.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ἤρχετο καθ' ἑκάστην Κυριακήν, καὶ ὅτε παρουσιάζετο παρεδέχετο ἵνα οἱ θαλαμηπόλοι ἀναγγέλλωσι τὸν κύριον δὲ Γεντιλῆ.

Ἦτο ἕτοιμος νὰ κάμῃ μεγαλειτέρας ἔτι ὑποχωρήσεις πρὸς τὴν ἀθῷαν κενοδοξίαν τῆς κυρίας Λεκόντ, καθότι, διὰ πολλοὺς λόγους, ὁ γάμος οὗτος ἐπλήρου ἁπάσας τὰς εὐχὰς αὐτοῦ.

Ὁ γέρων ἀστυνομικὸς ἀνιχνευτής, ἀφότου ὁ Θεὸς ἐδωρήσατο αὐτῷ υἱόν, ἐσπούδαζε τὸν χαρακτῆρα τοῦ προσφιλοῦς τούτου υἱοῦ, ὅστις ἦτο ἡ μόνη ἐλπίς του, ἡ παρηγορία του, ἡ ζωή του. Καὶ ἐσπούδαζεν αὐτὸν ὅπως ἐσπούδαζε ποινικὴν δικογραφίαν, ἀπαθῶς, ἀμερολήπτως, καὶ διὰ τοῦ διορατικοῦ ἐκείνου, δι' οὗ ἡ φύσις ἐπροίκισεν αὐτόν. Ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνερευνητοῦ τούτου ἦτο νὰ διασαφηνίζῃ τὰ πάντα, ὅπως ἔλεγεν, εἰς τὴν εὐδαίμονα ἐποχήν του. Διεσαφήνισε τὸν χαρακτῆρα τοῦ υἱοῦ του, καὶ ἀνεγνώρισεν ἐν αὐτῷ, ἐκ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, φύσιν ζωηράν, συνάμα δὲ καὶ συνεσταλμένην.

Ὁ Λουδοβῖκος εἶχε καταστῆ σοβαρὸς καὶ σύννους, ἀλλ' εἶχε γεννηθῆ ἐκπαθὴς καὶ βίαιος. Ἡ ἰδιοσυγκρασία του οὐδόλως συνεφώνει πρὸς τὸ λογικόν του, ἡ δὲ ἀνατροφὴ κατέστησεν αὐτὸν ἄνδρα σώφρονα, φιλόπονον, ἀπαθῆ μάλιστα, τοὐλάχιστον κατ' ἐπιφάνειαν.

Πολὺ ἐνωρὶς εἶχεν ἀπομακρυνθῆ τῶν ἡδονῶν τῆς νεότητος, οἱ δὲ σύντροφοι τῆς πρώτης αὐτοῦ νεανικῆς ἡλικίας οὐδέποτε ἐγνώρισαν τὰς ἐρωμένας του.

Ἡ ἀποχὴ αὕτη, ἥτις θὰ ἔθελγε πατέρα ἧττον διορατικόν, ἀνησύχει σπουδαίως τὸν κύριον Λεκόκ.

Ἐγνώριζεν ἐκ πείρας, ὅτι τὸ ὑπὸ τὴν τέφραν κοιμώμενον πῦρ, ἀναπτει καταστρεπτικὰς πυρκαϊάς, καὶ ὅτι ἡ πυρῖτις, ὅταν ἐκπυρσοκροτῇ, προξενεῖ τοσούτῳ μεγαλειτέρας καταστροφὰς ὅσῳ περισσότερον εἶνε πεπιεσμένη. Ἐφοβειτο ἐκρήξεις, καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον.

Εἰς ἡλικίαν δέκα ἓξ ἐτῶν, ὁ Λουδοβῖκος, μαθητὴς οἰκοτροφείου τινὸς ἐν Λονδίνῳ, ὀλίγου δεῖν ν' ἁρπάσῃ δωδεκαετῆ νεάνιδα, θυγατέρα ἐκμισθωτοῦ τινος τῶν περιχώρων, ὁ δὲ κύριος Λεκὸκ εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἀποστείλῃ τὸν θερμὸν τοῦτον μαθητὴν τοῦ Λυκείου, ὅπως περατώσῃ τὰς σπουδὰς αὐτοῦ εἰς τὴν ψυχρὰν Γερμανίαν.

Ἐκεῖ συνέβησαν χείρονα.

Ὁ χειραφετηθεὶς νεανίας συνέλαβε διὰ νέαν τινὰ πάθος σφοδρόν, ὅπερ ἠδύνατο νὰ ἔχῃ δυσάρεστα ἀποτελέσματα, ἂν ὁ πατήρ του δὲν παρενέβαινεν ἐγκαίρως.

Ἐπανελθὼν εἰς Γαλλίαν, ὁ Λουδοβῖκος κατηυνάσθη. Εἶχε τελειώσει τὰ νομικὰ καὶ τὴν κεκανονισμένην φοίτησιν εἰς τὰ Δικαστήρια, χωρὶς νὰ τρωθῇ ἡ καρδία του, καὶ διῆγε βίον παραδειγματικόν.

Ὁ πατὴρ ὅμως ἐφοβεῖτο πάντοτε μήπως νέα τρικυμία ἀνατρέψῃ αἴφνης τὸν ἤρεμον τοῦτον βίον. Ἀντὶ δὲ τῆς προσδοκωμένης τρικυμίας ἐγείρεται αἴφνης ζέφειρος τερπνὸς ἵνα ὁδηγήσῃ εὐτυχῶς τὸν νεανίαν εἰς τὸν λιμένα τοῦ γάμου. Ὁ γέρων Λεκὸκ δὲν ἐζήτει ἄλλο τι παρὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ κλίσις, ἣν ὁ Λουδοβῖκος ἠσθάνετο διὰ τὴν Θηρεσίαν, ἦτο ζωηροτάτη. Ὅτε τὸ πρῶτον εἶδεν αὐτήν, ἠσθάνθη τὸ κεραυνοβόλημα ἐκεῖνο, περὶ οὗ ἀναφέρουσι συχνάκις οἱ μυθιστοριογράφοι, καὶ ὅπερ σπανίως πλήττει τὰς καρδίας κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον τῆς θετικότητος. Ἐπαναφέρων αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν της, ἀφοῦ ἐχόρευσε μετ' αὐτῆς, ὡρκίζετο καθ' ἑαυτὸν ὅτι θὰ τὴν ἐνυμφεύετο.

Μὴν καθημερινῆς λατρείας ἐπηύξησε τὸ πάθος τοῦ βιαιοτέρου τῶν ἐραστῶν. Διὰ τὴν Θηρεσίαν μόνον ἔζη καὶ αἱ ὧραι ἃς διήνυε μακρὰν αὐτῆς τῷ ἐφαίνοντο ἀφόρητοι.

Ἐν τούτοις, ὤφειλε, καί τοι ἄκων, ν' ἀρκῆται εἰς τὰς ἑσπερίδας, ἃς ἐπέτρεπον αὐτῷ νὰ διέρχηται ἐν τῇ ἐν Βουλώνῃ ἐξοχικῇ οἰκίᾳ, νὰ ἐνασχολῆται δ' ἐπίσης καὶ εἰς τὰς μυρίας ἐκείνας φροντίδας, ἃς προσεχὴς γάμος ἐπιβάλλει εἰς μελλόνυμφον. Ὁ ἔρως δὲν ἀπαλλάσσει τινὰ ν' ἀγοράσῃ γαμήλια δῶρα, οὐδὲ νὰ προβῇ εἰς τὴν διάλυσιν τοῦ ἀγάμου βίου του.

Τὸ παρελθὸν τοῦ Λουδοβίκου δὲν ἦτο δύσκολον νὰ κανονισθῇ, διότι οὐδεμίαν τορινὴν σχέσιν του ἐγνώριζον, αἱ δὲ νεανικαὶ παραφοραί του ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ εἶχον πρὸ πολλοῦ λησμονηθῇ. Εἶχεν ἐν τούτοις ἐνίοτε στιγμὰς ζοφώδους μελαγχολίας, ἣν ὅμως διασκέδαζεν ἀμέσως ἓν τῆς Θηρεσίας μειδίαμα, μίαν δ' ἑσπέραν, ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν Κυριακήν, καθ' ἣν ὁ γέρων Λεκὸκ ἠρνήθη κατηγορηματικῶς νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἀρχαῖον ἐπάγγελμά του, ὁ μνηστὴρ ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Λεκὸντ μὲ φυσιογνωμίαν ἀρκούντως περίφροντι. Τὸ δεῖπνον ὅμως ἀπέδωσεν αὐτῷ τὴν εὐθυμίαν του, ἅμα δ' ἐγερθεὶς τῆς τραπέζης, εὑρέθη καθήμενος παρὰ τὴν γωνίαν τῆς ἑστίας, ἀντικρυ τῆς ὡραίας δεσποινίδος, ἣν ἐλάτρευε καὶ κατέστη ὁ τρυφερώτερος καὶ εὐθυμότερος τῶν μνηστήρων.

Ἵνα μὴ στενοχωρῇ τὰ τέκνα αὐτῆς, διότι τὸν Λουδοβῖκον ἐθεώρει ἤδη ὡς ἴδιον τέκνον, ἡ κυρία Λεκὸντ ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδα, καὶ δὲν ἐζήτει ποσῶς ν' ἀκούσῃ τοὺς τρυφεροὺς λόγους, οὓς ἀντήλλασσον χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

Ἡ ἀγαθὴ χήρα ἀνεγίνωσκε κατὰ προτίμησιν τὰ διάφορα, ἐξ ὧν ἓν τῇ ἀπέσπασε τὴν ἑξῆς ἐπιφώνησιν:

— Ἄ! τέλος πάντων!... θ' ἀνακαλύψωσιν ἴσως τὸν αὐτουργὸν τῶν δύο φόνων τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ!

[Ἕπεται συνέχεια]. Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΤΗ

ΤΟ ΣΙΓΑΡΟΝ

Ἱσπανικὸν Διήγημα.

[Συνέχεια].

Ἔπειτα αὐτὸς εἶχε καὶ γιατρικὰ γιὰ ταῖς πληγαίς, ποῦ τοῦ τὰ εἶχαν δώσει αὐτοὶ ποῦ τὰ κατασκευάζουν. Τοῦ εἶχαν μάλιστα κάμει καὶ ἕνα δηλητήριον ἀπὸ κάτι κακὰ χόρτα, ποῦ τὸ εἶχε πάντα εἰς τὸ δάκτυλό του μέσα εἰς ἕνα δακτυλίδι, γιατὶ πάντα, ἔλεγε, ἕνας ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐξουσιάζῃ τὴν ζωήν του, ἀφοῦ δὲν ἔχει ὅποτε θέλει τὸ μαχαῖρί του στὰ χέρια. Τὸ μαχαῖρι 'μποροῦν νὰ στὸ πάρουν, ἐνῷ τὸ δακτυλίδι, μὲ μιὰ κίνησι τὸ χώνεις στὸ στόμα σου. Τελείωσε.

— Ἄ! μὰ ἦταν παλληκαρᾶς αὐτὸς ὁ Ἀρακήλ.

Μιὰ 'μέρα, αὐτὸ τὸ εὔμορφο παλληκάρι, ποῦ τὸ ἀγαποῦσαν ὅλαις, χωρὶς καμμιὰ ν' ἀγαπᾷ, ἀπήντησε σ' ἕνα πανηγῦρι τοῦ Λογιόλα, τὴν δευτέρα τῆς Λαμπρῆς, μιὰ εὐμορφοκοπέλα, καὶ τὴν ἐπροσκάλεσε νὰ χορέψουν. Ἦταν ἡ Πέπα Σεγγαρέ· 'ξέρτε, ὁ χορὸς γυρίζῃ πολλαὶς φοραὶς τὰ μυαλὰ τῶν νέων. Οὔτε ὁ Ζουάν, οὔτε ἡ Πέπα ἐξέχασαν τὸν πρῶτό τους χορό, οὔτε τὴν μουσικὴ ποῦ τὰς συνώδευε, οὔτε τὸ τραγοῦδι ποῦ τοὺς μεθοῦσε:

Βλέπω ἓν ἄστρο στὰ ψηλὰ
Ποῦ ἄλλο 'σὰν αὐτὸ δὲν εἶδα.
Μὰ 'σὰν κυττάζω χαμηλὰ
Βλέπω ἓν ἄλλο ποῦ χρυσώνει.
Κάνει νὰ ρίξῃ μιὰν ἀκτῖδα
Καὶ τὴν καρδιά μου τήνε λυώνει.

Ἀπὸ τὴν δευτέρα ἐκείνη τῆς Λαμπρῆς ὁ Ζουὰν Ἀρακήλ, τόσῳ χαρωπὸς πρῶτα, ἔγεινε ἄγριος, λιγόλογος, καὶ ὁ μπάρμπα Τιβούρκιος Σεγγαρὲ δὲν ἐγελοῦσε ποτέ.

Καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔκανε ὁ διαβολοέρως.

Καὶ τί ἔρως! Ἀληθινὸς καὶ ταχὺς 'σὰν κεραυνός. Πολλαὶς φοραὶς τυχαίνει ἔτσι. Ἐκείνη ὅλο αὐτὸν ὀνειρευότανε καὶ αὐτὸς μόνον αὐτὴν ἐσυλλογιζότουν. Ἦταν λυπημένος 'σὰν κῆπος χωρὶς ἄνθη καὶ ὁ ἔρως τοῦ ἔκανε κακὸ 'σὰν σκυλὶ λυσσασμένο. Γιατί; Γιατὶ δὲν εἶχε λεπτὸ στὴν τσέπη του, καὶ ἡ Πέτα ἦτο πλουσία. Ἔπειτα ὁ μπάρμπα Τιβούρκιος τῆς εἶπε καθαρὰ πῶς δὲν θὰ τῆς ἔδινε ἄνθρωπο φτωχὸ καὶ χωρὶς δουλειά.

— Μὰ τέλος πάντων, εἶπε κάποτε ὁ Ἀρακὴλ εἰς τὸν μπάρμπα Σεγγαρέ, ἡ Πέπα μ' ἀγαπᾷ, μοῦ τὸ εἶπε.

— Καὶ 'μένα μοῦ τῶπε, ἀπεκρίθη ὁ πατέρας.

— Ἐγὼ τὴν λατρεύω. Τρελαίνομαι. Θὰ σκοτωθῶ ἂν δὲν μοῦ τὴν δώσῃς. Τί πρέπει νὰ κάμω γιὰ νὰ τὴν πάρω γυναῖκά μου;

— Ὅ,τι κάνω καὶ 'γώ· εἶπεν ὁ χωρικός. Νὰ ἐργάζεσαι καὶ νὰ φέρνῃς φαγὶ γιὰ τὰ παιδιά. Δὲν ἔφαγα ἐγὼ τὰ νειάτα μου γιὰ νὰ δώσω τὰ χρήματά μου καὶ τὴν κόρη μου σ' ἕνα χορευτὴ μοναχά. Ὅταν ἔλθῃς καὶ μοῦ 'πῇς ὅτι ἐσύναξες κάποια περιουσία καὶ πῶς θὰ 'μπορέσῃς κάτι νὰ κάμῃς, τότε θὰ σοῦ δώσω τὴν Πέπα, ἀφοῦ σ' ἀγαπᾷ.

— Καὶ πόσα πρέπει νἄχω; ἠρώτησεν ὁ Ζουάν.

— Δύο χιλιάδες δοῦρος. Δηλαδὴ δέκα χιλιάδες δραχμαὶς κατὰ τὸ σύστημά σας.

— Δύο χιλιάδες δοῦρος, εἶπεν ὁ Ἀρακὴλ κίτρινος. Καὶ ποῦ 'μπορεῖ νὰ ταῦρῃ κανείς;

— Ἐγὼ τὰ εὑρῆκα εἰς τὴν γῆ, ἀπεκρίθη ὁ χωρικός. Προσπάθησε καὶ σύ.

Ὁ Τιβούρκιος δὲν ἦταν ἀπὸ 'κείνους ποῦ ἔχουνε δύο λόγους. Ὁ Ἀρακὴλ δὲν εἶχε λοιπὸν παρὰ νὰ σκοτωθῇ, καθὼς ἐφοβέρισε καὶ τὸν γέρω, ἢ νὰ προσπαθήσῃ νὰ συνάξῃ περιουσίαν. Ἡ Πέπα καλὴ κοπέλα δὲν 'μποροῦσε νὰ παρακούσῃ εἰς τὸν πατέρα της, ἀλλὰ ἐρωτευμένη μαζύ του 'μποροῦσε νὰ τὸν περιμένῃ ὡς ποῦ νὰ κερδίσῃ τὴν προῖκα. Καὶ ἅμα τὸν συναντοῦσε κρυφὰ εἴτε καὶ ἐμπρὸς εἰς τὸν πατέρα της κάποτε τὸν ἐβεβαίωνε ὅτι θὰ τὸν ἀγαπᾷ αἰώνια. Τοῦ εἶχε μάλιστα ὁρκισθῇ, καὶ ὁρκισθῇ εἰς τὸ εὐαγγέλιο ποῦ τῆς ἄφηκε ἡ μητέρα της, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἔπερνε ἄλλον, ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν. Τέτοιος ὅρκος ἀπὸ κοπέλα ὡραία 'σὰν τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, δίνει θάρρος εἰς ἕνα τολμηρόν. Καὶ ἐσυλλογίσθηκε ὁ Ζουάν: «Καλά, λοιπὸν θὰ εὕρω δύο χιλιάδες δοῦρος. Δὲν 'ξέρω πῶς, ἀλλὰ θὰ ταῖς εὕρω.»

Ἔκαμε χίλια σχέδια. Καὶ ἔπρεπε νὰ εὕρῃ δύο χιλιάδες δούρους, ἐπειδὴ ἡ Πέπα τοῦ εἶπε:

— Ἢ μαζύ σου αἰώνια, ἢ μὲ κανένα, Ἀρακήλ. Θὰ ὑπακούσω ὅμως τὸν πατέρα μου, ἐνόσῳ ζῇ καὶ θὰ σεβασθῶ τὴν θέλησίν του ἅμα ἀποθάνῃ.

Ἐσκέφθη τότε ὁ Ζουὰν νὰ κάμῃ κανένα μεγάλο ταξεῖδι. Τοῦ ἔλεγα πῶς ἐκεῖ μακρυὰ εἰς τὴν λαπλάτα, στὴν Ἀμερική,

οἱ ἄνθρωποι κάμουν περιουσίαν. Καὶ ἂν δὲν τὸν ἐμπόδιζε ἡ ἰδέα ὅτι δὲν θὰ βλέπῃ πειὰ τὴν Πέπα θἄφευγε ἀμέσως. Ναί, θἄφευγε. Καὶ νὰ σᾶς 'πῶ, θἄκανε καλλίτερα παρὰ ποῦ ἔμεινε.

Σ'αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, νὰ ποῦ ἀνάβῃ ὁ πόλεμος στὸν τόπο μας καὶ ἔγινε αὐτὸ ποῦ σᾶς εἶπα ἐμπρὸς στὸ Μπιλμπάο. Γιὰ νὰ τελειώνωμε λοιπὸν ὁ στρατηγὸς Γκάρηντω τὸν βλέπει 'μπρός του καὶ τοῦ διηγεῖται τὴν ἱστορία του, καὶ ἐνῷ ὁ γέρων στρατιώτης τὸν καλοκυτταζει ὁ Ζουὰν 'Αρακὴλ τοῦ λέει :

— 'Αφοῦ, στρατηγέ, καθὼς λές, ἡ ζωὴ τοῦ Ζουκαράγα ἀξίζει μίαν περιουσίαν, θὰ τὴν ἔχω.

— 'Η ζωὴ τοῦ Ζουκαράγα ἀξίζει κάτι παραπάνω ἀπὸ μίαν περιουσίαν. 'Αξίζει τὴν ζωὴν τόσων χιλιάδων ἀπὸ τὰ παιδιά μου. Ὁ Ζουκαράγας εἶνε ἡ ἀντίστασις, εἶνε τὸ κλειδὶ τοῦ Μπιλμπάο, αὐτὸς εἶνε τὸ πᾶν. Δὲν ἔχω διαταγὰς νὰ σοῦ δώσω, ἀφοῦ δὲν εἶσαι στρατιώτης. Ἂν ὅμως κάνεις ὅ,τι μοῦ λές, νὰ ξαναπεράσῃς ἀπὸ 'δῶ.

— Καλά, εἶπεν ὁ Ζουάν. Καλὴ ἀντάμωσι, στρατηγέ.

Ὁ γέρων Γκάρηντω ἐσήκωσε τοὺς ὤμους καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐσυλλογίσθηκε μήπως ἦταν κατάσκοπος.

Ὁ 'Αρακὴλ μόνον ἕνα πρᾶγμα ἐσυλλογίζοταν. 'Η ζωὴ τοῦ Ζουκαράγα ἄξιζε μία περιουσίαν. Καὶ τὴν περιουσίαν αὐτὴν τὴν ἤθελε, ἐπειδὴ τοῦ ἔδιδε τὴν Πέπαν ζωντανήν.

Ἔφυγε πειὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ χάθηκε. Γιὰ πολλαὶς 'μέραις δὲν ἔγεινε λόγος γι' αὐτόν. Ὁ στρατηγὸς ἔλεγε : «Θὰ ἦταν τρελός» . Καὶ ἐπροπαρασκευαζόταν νὰ προσβάλῃ νύκτα τὸν Ζουκαράγαν καὶ μὲ τὴς τουφεκιαὶς μονάχα γιὰ φῶτά των.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ ὁ 'Αρακὴλ ἐτριγύριζε εἰς τὰ ὀχυρώματα τῶν καρλιστῶν. Τὸ μαχαῖρι στὴν τσέπη, τὸ μαχαῖρι ἐκεῖνο ποῦ 'μποροῦσε νὰ ρίξῃ 'σὰν σφαῖρα στὸ σημάδι, ἐπερίμενε, πλαγιάζων ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὅπου ἐτύχαινε στοὺς κάμπους νὰ πλησιάσῃ τὸ Ζουκαράγα καὶ ἔτσι ν' ἀπαλλάξῃ τὸν γέρω Γκάρηντω ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τῶν Καρλιστῶν. Καὶ τί τοῦ ἔκαμεν ὁ Ζουκαράγας αὐτός ; Πόλεμος μὲ τὸ κανόνι, πόλεμος μὲ τὸ μαχαῖρι πάντα πόλεμος εἶνε. Ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ σκοτώσῃ ὅταν θυσιάζῃ τὴν ζωή του. Τέτοιους συλλογισμοὺς ἔκανε καὶ ἐπερίμενε τὴν εὐκαιρίαν.

Ἕνα βράδυ ποῦ ἐπλησίασε πολὺ εἰς τὴν σκηνὴν ποῦ ἐκοιμῶταν ὁ Ζουκαράγας, ἡ σφαῖρα ἑνὸς σκοποῦ ἐσφύριξε στὴν κεφαλή του κοντά, καὶ τόσο κοντά, ποῦ τοῦ 'πῆρε καὶ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τ' αὐτί.

Δὲν ἐπρόσεξε καθόλου, καὶ ἕνα πρᾶγμα μοναχὰ λυπήθηκε ποῦ τὸν εἶδεν ὁ καρλιστὴς σκοπός. Χωρὶς ἐκεῖνον θὰ πηδοῦσε τὸν τοῖχο καὶ τότε ὁ Ζουκαράγας ἐτελείωνεν. Τόρα ἔπρεπε νὰ ξαναρχίσῃ.

Καὶ λοιπὸν τί ! Θὰ ξαναρχίζε πάλιν ἀπὸ αὔριον. 'Αλλὰ ἐκείνη τὴν 'μέρα εἶχεν ὡρισμένη καὶ ὁ Γκάρηντω γιὰ τὴν ἐσπερινὴ προσβολή. Ὁ Ζουὰν 'Αρακὴλ πλαγιασμένος σὲ μιὰ τάφρο ἐσυλλογιζόταν ὅπως καὶ ὅπως αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ φθάσῃ εἰς τοῦ Ζουκαράγα τὴν ὥραν ἴσα-ἴσα ἐκείνη ποῦ ὁ Γκάρηντω ἐπρόσβαλε τοὺς Καρλιστάς. Οἱ πρῶτοι τουφεκισμοὶ δὲν τοῦ ἐφάνηκαν καλοί, ἀλλὰ ἔπειτα εὐχαριστήθηκε. 'Αφοῦ ἐπολεμοῦσαν ὁ Ζουκαράγας θὰ ἔβγαινε ἔξω γιὰ νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς στρατιώτας του. Ἂν ὁ Ζουὰν 'μποροῦσε νὰ φθάσῃ ἐκεῖ κοντά του, ἐτελείωνε. Τὸ μαχαῖρι στὴν καρδιὰ καὶ αὐτὴν τὴν φορὰ ὄχι πειὰ ἄνανδρα, ἀλλὰ μέσα στὴ μάχη. Ἄ ! τὸ αἷμα τοῦ Ζουκαράγα ἄξιζε περιουσίαν ; Ὁ μπάρμπα Συγγαρὲ θὰ εἶχε τὴς δυὸ χιλιάδες δοῦρος, θὰ τὴς εἶχε—καὶ τόσῳ τὸ χειρότερο γιὰ τοὺς καρλιστάς

'Επολέμησαν 'σὰν παλληκάρια ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Οἱ στρατιῶται τοῦ Γκάρηντω 'σὰν λυσσασμένοι ἀνέβαιναν τὰ χαρακώματα καὶ εὕρισκαν, χωρὶς νὰ τὸ περιμένουν, τοὺς καρλιστὰς ἐμπροστά των. Καὶ μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύκτας ἔπνιγε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Τὰ σπαθιὰ ἐτρυποῦσαν τὰ στήθη καὶ τὰ πιστόλια ἔσπαναν τὰ κεφάλια. 'Εσκοτωνόνταν χωρὶς νὰ βλέπῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Καὶ ἦταν 'Ισπανοὶ ἀναμεταξύ τους, ἄχ ! τί κρῖμα !

Καὶ αὐτὸ ἐβάσταξε πολὺν ὥραν. Τὸ γλυκοχάραγμα οἱ στρατιῶται τοῦ Γκάρηντω ἔφυγαν νικημένοι καὶ πάλιν. 'Ανώφελα ἐπῆγε καὶ αὐτὴ ἡ προσβολή. Ὁ Γκάρηντω πάλι θὰ ἐλυσσοῦσε ἀπὸ τὸ θυμό του, ἐνῷ οἱ καρλισταὶ ἐχαιρετοῦσαν τὴν ἡμέρα μὲ φωναὶς χαρᾶς. Ἔπειτα ἔξαφνα ἡ φωναὶς ἔπαυσαν. Ἔφερναν τὸν ἀρχηγό, ἔλεγαν, μὲ σπασμένο πόδι, τὸν Ζουκαράγα, τὸν ἀνίκητο ἀρχηγὸ ποῦ ἡ φωνή του ὅλη νύκτα ἀκουόταν. «'Εμπρός, παιδιά μου, ἐμπρός, θάρρος». Οἱ αἰχμάλωτοι τοῦ Γκάρηντω—γιατὶ οἱ καρλισταὶ εἶχαν πιάσει πολλοὺς αἰχμαλώτους—εἶδον τὸν ἄνδρεῖον ἐκεῖνον ἀρχηγὸν ποῦ τὸν ἐπεριτριγύριζαν οἱ ἀξιωματικοί του· ὁ Ζουκαράγας δὲν 'μποροῦσε νὰ κρατηθῇ ὄρθιος. Τὸν κρατοῦσαν ἀπὸ τὴν μασχάλην καὶ μερικοὶ στρατιῶται τοῦ ἔφεραν ἕνα σκαμνάκι νὰ καθίσῃ μὲ τὸ πόδάρι τεντωμένο.

Ὁ 'Αρακὴλ ἔβλεπε.

Τὸν ἔπιασαν μὲ τοὺς στρατιώτας τοῦ Γκάρηντω καὶ τὸν ἐφύλαγαν μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους, οἱ καρλισταὶ σκοποὶ μὲ τὸ τουφέκι γεμάτο. Τὸ μαχαῖρί του, τὸ περίφημο ἐκεῖνο μαχαῖρι, δὲν τοῦ ἐχρησίμευσε. Ἅμα εἶδε ποῦ τὸν ἔπιασαν τὸ ἐπέταξε καί : «ἄλλη φορά», εἶπε.

Καὶ τόρα θὰ τοῦ φοροῦσαν καὶ αὐτοῦ τὴ στολὴ καὶ ἔχανε πειὰ κάθε ἐλπίδα καὶ τὰ 'μάτια του ἐγύριζε θλιμμένα ἀπὸ τὸν θυμὸ εἰς τὸν Ζουκαράγα, ποῦ τὸν ἐμισοῦσε τόρα γιατὶ ἅμα ἐκεῖνος ἐζοῦσε ἡ Πέπα ἦταν χαμένη γι' αὐτόν.

Τόρα στὸ Ζουκαράγα οἱ κάλλιστοι ἀξιωματικοὶ ἐφαίνονταν ἀνήσυχοι. Μερικοὶ γονατιστοὶ ἐκύτταζαν τὴν πληγὴ καὶ κάποιος ἐφώναξε τὸ γιατρό.

[Ἕπεται συνέχεια.] ΑΙΣΩΠΟΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1ης παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομήν των ν' ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδροικῶν τελῶν].

Ὁ «'Αδικηθεὶς Ῥογῆρος», μυθιστορία 'Ιουλίου Μαρύ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)

« 'Αττικαὶ Νύκτες ». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου 2 (2,20)

«'Ελπνίκη» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ 'Επαμεινώνδα Κυριακίδου ..... δρ. 5 (5,30)

«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ ..... δρ. 5 (5,30)

«Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης», μυθιστορία Π. Ζακὸν ..... δρ. 2,50 (2,70)

«Ὁ 'Ιππότης Μάϊος», μυθιστορία Ponson de Terrail ..... δραχ. 2,50 (2,70).

« 'Η διδασκάλισσα », μυθιστορία Εὐγενείου Σύη ..... δραχ. 3 (3,20)

« Τὸ διάμεσον Φρέαρ », μυθιστορία Pierre Sales ..... δραχ. 1 (1,10.)

«Τὰ χάλια μας», κωμῳδία Π. Λαζαρίδου ἠθοποιοῦ ..... λ. 70 (80)

«Τὰ 'Απόκρυφα τῶν 'Ινδιῶν», μυθιστορία Ξαβιὲ - δὲ - Μοντεπὲν (τόμ. 2) .... δρ. 3 (3,30)

«Ὁ παπᾶ - Κωνσταντῖνος», μυθιστορία 'Αλεβοῦ ..... δρ. 1,50 (1,70)

« 'Η 'Αδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τόμοι 2) ..... δρ. 2,50 (2,80)

«Τυχαῖον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου ..... δρ. 1 (1,10)

«Τὰ 'Υπερῷα τῶν Παρισ'ων», μυθιστορία Pierre Zaccone ..... δρ. 4 (4,20)

« 'Η Γυναῖκες, τὰ Χαρτιὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου ..... Δρ. 1 [1,20]

«Τὰ 'Απόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολὰ ..... Δρ. 3 (3,30)

Ποιήματα 'Αθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)

» Σολωμοῦ ..... » 50 (60)

» Βηλαρᾶ ..... » 50 (60)

«Μαρία 'Αντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρώμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ.Σφήκα λ.50 [55]

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. ..... 1,50 (1,60).

«Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιὲ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς 'Ακαδημίας ..... Δρ. 1,50 [1,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἤτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἔκδοσις δευτέρα, ἀδείᾳ τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα « 'Η καταστροφὴ τῶν Γεννιτσάρων». Τόμοι 2 ..... Δρ. 5. [5,50]

«Αἱ 'Εχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès ..... δρ. 1,50 (1,70)

« 'Η 'Ηρωΐς τῆς 'Ελληνικῆς 'Επαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, ἐς δύο ὀγκώδεις τόμους ..... Δρ. 4 [4 4,50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν.Τριανταφύλλου δρ.2 [2,20]

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων» , μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7

« Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ » , μυθιστορία 'Εμμ. Γονζαλὲς ..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pièrre Zaccone (τόμοι δύο) .... Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς 'Ιούλλης», μυθιστορία H. Émille Chevalier ..... Δρ. 1,50 (1,70)

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.*